

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวัดผล เป็นกระบวนการที่มีบทบาทสำคัญมากในทางการศึกษา ทำให้ทราบถึงข้อดีและข้อบกพร่องที่ควรแก้ไขในโปรแกรมการเรียนการสอน ช่วยให้ทราบรายละเอียดของสภาพการเรียน การสอน ช่วยขยายขอบเขตของขบวนการสอน วัสดุอุปกรณ์ ช่วยกระตุ้นและสนับสนุนขบวนการเรียนการสอน ที่ดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้ครูทราบได้ว่าผลการสอนเป็นอย่างไร ได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ และช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงเทคนิคการสอนใหม่ ๆ ขบวนการวัดและประเมินผลจะช่วยให้นักเรียนทราบถึงทักษะ หรือระดับความสามารถของตนเอง ช่วยกระตุ้นให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขตนเอง¹

(การวัดผล มีบทบาทสำคัญต่อหลักสูตรและขบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะการวัดผลเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้ทราบว่านักเรียนได้เรียนรู้อะไร และเป็นไปในรูปใด ไม่ว่าหลักสูตรหรือครูผู้สอน จะเน้นหนักไปในเรื่องใด นักเรียนจะมีความโน้มเอียงในแนวทางของการเรียนรู้ไปตามลักษณะการเน้นของการวัดผล²

จึงอาจกล่าวได้ว่า การวัดผลในทางการศึกษาเป็นกุญแจสำคัญที่จะช่วยให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับ หลักสูตร ครู นักเรียน อีกทั้งยังช่วยเป็นแนวทางในอันที่จะปรับปรุงระบบของการศึกษา ตลอดจนงานการดำเนินงานของนักรักศึกษา³

¹ Robert Classer and Anthony Nitko, "Measurement in Learning and Instruction," Educational Measurement, ed. Robert Thorndike (Washington : American Council on Education, 1971), p.311

² Hilda Taba, Curriculum Development : Theory and Practice (New York : Harcourt, Brace & World, Inc., 1962), p.311.

³ สากุล สร้างบัณฑิตสกุล, "การสร้างแบบสอบความสามารถทางด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519.

ในการวัดผลการศึกษา จำเป็นจะต้องมีเครื่องมือที่จะใช้วัดพฤติกรรมของผู้เรียนว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่เพียงใด แล้วนำผลที่ได้จากการวัดมาทำการประเมินซึ่งต้องอาศัยเกณฑ์แน่นอนหรือเกณฑ์ปกติ (Norm) มาช่วยในการตัดสิน

ในบรรดาเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลการศึกษาในปัจจุบันที่ใช้กันมากที่สุดก็ได้แก่ แบบสอบ จนอาจจะกล่าวได้ว่าเมื่อพูดถึงการวัดผลก็ต้องนึกถึงแบบสอบ อีรชัย ปุรณโชติ¹ กล่าวว่าแบบสอบเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งในบรรดาเครื่องมือหลายชนิดที่ใช้ในการวัดผลการศึกษา ถ้าสนใจที่จะดูว่านิสิตคนหนึ่งจะเรียนสำเร็จในมหาวิทยาลัยหรือไม่ แบบสอบควรจะมอบขอบเขตพอที่จะพิจารณาความรู้และทักษะที่จำเป็น ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ในอนาคตของนิสิตได้

อนันต์ ศรีโสภณ² กล่าวว่า การสอบคือวิธีการอันมีระบบในการเปรียบเทียบพฤติกรรมของนักเรียนตั้งแต่สองคนขึ้นไป การสอบมีหลายชนิด มีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน แล้วแต่ความมุ่งหมายในการสอบ ลักษณะของการสอน ตัวผู้ถูกสอบ เนื้อหาในการสอบ ขอบเขตของเนื้อหา วิธีการสร้าง การให้คะแนน ตลอดจนความยากของข้อสอบ

การสอบเป็นการกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้เกี่ยวกับค่าของตัวแปรบางตัวที่มีความสำคัญสำหรับการแก้ปัญหาบางประการ จึงกล่าวได้ว่าการสอบเป็นขบวนการในการแก้ปัญหา³

ในการสอบแต่ละครั้งจะต้องมีแบบสอบ และแบบสอบคือชุดของคำถามหรือกลุ่มงานใด ๆ ที่เราสร้างขึ้นเพื่อชักนำให้ผู้ถูกสอบแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งออกมาให้ผู้สอบสังเกตและวัดได้⁴

¹ อีรชัย ปุรณโชติ, "Construction of Achievement Test in Natural Science" วิจัยสาร, 4(เมษายน, 2516) : 2

² อนันต์ ศรีโสภณ รายงานการพัฒนาการทดสอบมัธยมศึกษา (กรุงเทพฯ : กองส่งเสริมและวัดผลการศึกษา กรมวิสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ, 2515), หน้า 2.

³ John A. Upshur, "Introduction : Problems and Tests," Language Learning : A Journal of Applied Linguistics, III (August, 1968) : Introduction.

⁴ ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล (พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2516), หน้า 110.

ความสำคัญของแบบสอบ

เฮนซี และ ดอบบิน¹ (Henry Chauncey and John E. Dobbin) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอบ และแบบสอบไว้ดังนี้

1. ใช้วัดระดับสติปัญญาของผู้เรียนแต่ละคน เช่น การสอบประจำภาคเรียน การสอบวัดระดับสติปัญญา เป็นต้น
 2. ใช้แนะแนวการศึกษา เช่น ในการเลือกวิชาเรียน
 3. ใช้ในการวางแผนสร้างหลักสูตร เช่น ในการบรรจุเนื้อหาวิชาที่จะสอนในแต่ละชั้น การจัดทำตำราวิชา เป็นต้น
 4. ใช้ในการสอบคัดเลือก และสอบเลื่อนชั้น เช่น การสอบคัดเลือก และสอบเลื่อนชั้นตามโรงเรียนทั่ว ๆ ไป
 5. ใช้เปรียบเทียบผลการสอนของครูในระดับเดียวกัน หรือเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียน เช่น ในการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในระดับชั้นต่าง ๆ ซึ่งมักจะมีการเปรียบเทียบระหว่างห้องเรียน หรือระหว่างโรงเรียน
 6. ใช้พิจารณาสมรรถวิสัยในการเรียน เช่น ในการสอบความถนัดทางการเรียน เพื่อทำนายว่า เด็กจะสามารถเรียนได้ดีในด้านใด เป็นต้น
 7. ใช้เป็นเครื่องมือในการแนะแนวการสอน เช่น ในการวิจัยเปรียบเทียบวิธีสอนแต่ละแบบ ผลของการสอบจะชี้ให้เราทราบว่า การสอบแบบใดดีหรือแบบใดไม่ดี
 8. ใช้ตรวจสอบขบวนการเรียนรู้ โดยที่ผลของการสอบจะช่วยให้เราทราบว่า เด็กยังไม่เข้าใจเรื่องใดบ้าง
 9. ใช้ค้นปัญหาที่มีอยู่ในขบวนการเรียนรู้ จากการสอบจะช่วยให้เราทราบว่า เด็กยังไม่เข้าใจในเรื่องใดบ้าง
 10. ใช้ประเมินผลการสอน คือช่วยให้เราทราบว่า เด็กที่เราสอนไปแล้วนั้น มีความเจริญงอกงามเพียงใด ยังมีปัญหาในเรื่องอะไรบ้าง เป็นต้น ซึ่งเราจะทราบได้จากผลการสอบเท่านั้น
- ดังนั้น การสอบโดยใช้แบบสอบ จึงเป็นเครื่องมือสำคัญและนิยมใช้ในการวัดผลทางการศึกษา

¹ Henry Chauncey and John E. Dobbin, Testing : Its Place in Education Today (New York : Harper and Row Publisher, 1963), pp.66-67.

ซึ่งได้กล่าวแล้วว่าแบบสอบนี้มีหลายชนิดขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการสอบ เนื้อหาในการสอบ ขอบเขตของเนื้อหา วิธีการสร้างและการให้คะแนนตลอดจนความยากง่ายของข้อสอบ ในการสอบวิชาภาษาต่างประเทศมีแบบสอบหลายประเภทด้วยกัน เช่นแบบสอบความถนัด (Prognostic or Aptitude Tests) แบบสอบเพื่อคัดเลือก (Entrance) แบบสอบบรรจุ (Placement) แบบสอบวินิจฉัย (Diagnostic) แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement or Mastery) แบบสอบสมรรถนะ (Proficiency) แบบสอบในชั้นเรียน (Classroom) แบบสอบมาตรฐาน (Standardized) แบบสอบแยกทักษะหรือแบบสอบแบบครอบคลุมทุกทักษะ (Discrete-point V.S. Global)

✓ วิลเลียม ฟรานซิส แมคคีย์¹ (William Francis Mackey) กล่าวว่าแบบสอบจะแตกต่างกันใน 3 ด้านคือ

1. ด้านวัตถุประสงค์ เช่น ถ้าต้องการจะทราบว่าผู้เรียนจะสามารถเรียนเนื้อหาได้มากหรือน้อยเพียงใด แบบสอบที่สร้างก็คือ แบบสอบความถนัด (The Prognostic Test) ถ้าต้องการทราบว่าผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาที่สอนไปแล้วได้มากน้อยเพียงใด แบบสอบที่สร้างก็เป็นแบบสอบสัมฤทธิ์ผล (The Achievement Test) ถ้าต้องการจะทราบว่าบุคคลนั้น ๆ มีความรู้เกี่ยวกับภาษาเพียงใด โดยไม่ได้เกี่ยวข้องกับหลักสูตรหรือสิ่งที่ได้เรียนไป แบบสอบนั้นก็จะเป็นแบบสอบสมรรถนะ (The Proficiency Test)

2. ด้านการออกแบบ ซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะที่ต้องการสอบ ลักษณะของคำถาม ลักษณะของคำตอบ และการตรวจให้คะแนน

3. ด้านความเหมาะสม ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ความยากง่ายของเนื้อหา เวลาที่กำหนดให้ โสตทัศนูปกรณ์ที่ใช้ในการสอบ

ในการเลือกแบบสอบประเภทใดประเภทหนึ่งมาใช้จะต้องพิจารณาอย่างละเอียด รอบคอบว่าเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ เพราะแบบสอบบางประเภทเหมาะกับสภาพปัญหา หรือจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่างเท่านั้น ชนิดของคำถามที่จะใช้ในข้อสอบก็ต้องเหมาะกับสภาพเนื้อหาวิชาที่ต้องการจะสอบ เพื่อสะดวกแก่การตรวจให้คะแนน

¹ William Francis Mackey, Language Teaching Analysis (London : Longmans Green and Co. Ltd., 1965), pp.404-417.

จอห์น เอ อัปเชอร์¹ (John A. Upshur) กล่าวว่าผู้ใช้แบบสอบจะต้องทราบหรือเรียนรู้เกี่ยวกับประเภทของแบบสอบที่มีอยู่ว่า แบบสอบชนิดใดเหมาะที่จะใช้วัดตัวแปรชนิดใด แบบสอบนั้น ๆ เหมาะสมที่จะใช้หรือไม่ในแง่ของเวลา ความสะดวกในการนำไปใช้ และการตรวจให้คะแนน หรือเหมาะสมกับบุคคลที่ต้องการจะทดสอบหรือไม่ แบบสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเพียงใดในการที่จะใช้แก้ปัญหา กล่าวโดยย่อก็คือ ผู้ใช้แบบสอบจะต้องทราบถึงลักษณะ คุณค่า และข้อจำกัดของแบบสอบ ผู้ใช้แบบสอบจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับแบบสอบประเภทต่าง ๆ เป็นอย่างถี่ถ้วนแล้วการสอบวิชาภาษาต่างประเทศจะไม่ได้อผลสมความมุ่งหมาย และเกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้น

สำหรับปัญหาที่มักปรากฏอยู่เสมอในการสอบวิชาภาษาต่างประเทศมีหลายประการ จอห์น บี แครอล² (John B. Carroll) ได้กล่าวถึงปัญหา 4 ประการ ที่มักเกิดขึ้นในการสอนภาษาต่างประเทศดังนี้

1. ปัญหาเรื่องความเที่ยงของแบบสอบ
2. ปัญหาเรื่องขอบเขตของเนื้อหา
3. ปัญหาเรื่องประสิทธิภาพของแบบสอบ
4. ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอบและการสอน

จะเห็นได้ว่า การสร้างแบบสอบให้เป็นเครื่องมือในการวัดผลทางการศึกษาที่ดีนั้น เป็นเรื่องที่ทำได้ไม่่ง่ายนัก ขบวนการสร้างแบบสอบจะต้องทำอย่างประณีต ผู้สร้างแบบสอบจะต้องมีความรู้ เรื่องการสร้างข้อสอบเป็นอย่างดี สำหรับประเทศไทยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศก็ตระหนักดีถึงข้อนี้ จะเห็นได้จากการที่กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการปรับปรุงระเบียบวิธีการวัดผลการเรียน และจัดให้มีการอบรมครู ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องนี้อยู่เสมอ

ลักษณะของแบบสอบที่ดี

เนื่องจากแบบสอบเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการวัดผลและการประเมินผลทางการศึกษา การสร้างแบบสอบจึงต้องทำอย่างมีหลักเกณฑ์และรอบคอบ เริ่มตั้งแต่การตั้งจุดมุ่งหมาย การกำหนดเนื้อหา

¹ Upshur, op. cit., Introduction.

² Maureen Concannon O'Brien (ed.), A TESOL Testing in Second Language Teaching : New Dimensions (Dublin : The Dublin University Press.), p.3.

การเลือกประเภทของแบบสอบ การเลือกเทคนิคในการสร้างข้อทดสอบให้เหมาะกับเนื้อหาที่ต้องการจะสอบ

✓ เรมเมอร์ และ เกจจ์¹ (H.H. Remmers and N.L. Gage) กล่าวว่า เพื่อให้ได้แบบสอบที่สามารถใช้ได้ผลดีตามต้องการในการสอบแต่ละครั้ง ผู้สร้างแบบสอบหรือครูจะต้องคิดถึงปัญหาตามลำดับดังนี้

1. การสอบนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไร
2. การจะสอบให้ได้ตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ นั้น ควรจะใช้เครื่องมือแบบใดต่อไปบ้าง
 - 2.1 ประเภทที่ใช้สัญลักษณ์หรือภาษา เช่น การสอบที่ต้องใช้ภาษา จำนวนเลข โน้ตดนตรี และภาพวาดต่าง ๆ เป็นต้น
 - 2.2 ประเภทที่ใช้ของจริงมากกว่าใช้สัญลักษณ์หรือภาษา เช่น การชั่งน้ำหนัก การวัดส่วนสูง หรือจับเวลา เป็นต้น
 - 2.3 ประเภทที่ใช้การสังเกต เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสังเกตผลงาน เป็นต้น
3. ถ้าจะเลือกใช้เครื่องมือประเภทที่ใช้สัญลักษณ์หรือภาษา ก็ต้องคิดว่าจะใช้แบบเรียงความ (Essay) หรือแบบปรนัยดี
4. ถ้าจะใช้แบบสอบแบบปรนัย ครูจะต้องคิดต่อไปว่าจะใช้ของใครสร้าง อาจจะเป็นแบบสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้เอง หรือเป็นแบบสอบที่บุคคลอื่นสร้าง เช่น แบบสอบมาตรฐาน เป็นต้น
5. ถ้าตกลงว่าครูจะสร้างแบบสอบขึ้นใช้เอง ก็จะต้องคิดถึงปัญหาต่อไปว่า จะใช้แบบสอบชนิดใด อย่างไร และจะสร้างขึ้นได้อย่างไร

นอกจากจะดำเนินการคิดแก้ปัญหาเป็นลำดับดังที่กล่าวแล้ว สิ่งทีผู้สร้างแบบสอบจะต้องคำนึงถึงเป็นพิเศษคือ ลักษณะของแบบสอบที่ดีซึ่ง ชาวาล แพร์ตกุล² ได้เสนอไว้ว่าแบบสอบที่ดีจะต้อง

1. มีความตรง (Validity) อาจเป็นความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ตามโครงสร้าง (Construct Validity) ตามสภาพ (Concurrent Validity) หรือตามพยากรณ์ (Predictive Validity)

¹ H.H. Remmers and N.L. Gage, Educational Measurement and Evaluation (New York : Harper and Brother Publishers, 1955), p.52.

² ชาวาล แพร์ตกุล, เรื่องเดิม, หน้า 123.

2. มีความยุติธรรม (Fair)
3. ลามลึก (Searching)
4. มีความย้ายเป็นเยี่ยงอย่าง (Exemplary)
5. มีความจำเพาะเจาะจง (Definite)
6. ความเป็นปรนัย (Objectivity)
7. มีประสิทธิภาพ (Efficiency)
8. มีอำนาจจำแนก (Discrimination)
9. มีความยากพอเหมาะ (Difficulty)
10. มีความเที่ยง (Reliability)

เจ. เอ็ดการ์ โลว์¹ (J. Edgar Lowe) เสนอว่า แบบสอบที่ดีควรจะครอบคลุมเนื้อหา
 ที่ได้ให้นักเรียนเรียนรู้ทั้งหมด โดยการสุ่มตัวอย่างเนื้อหาที่เป็นตัวแทนที่เหมาะสม ข้อสอบทุกข้อควรจะ
 อยู่ในลักษณะที่ถูกต้องในแง่สถิติ ข้อสอบทุกข้อควรมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว และตัวลวงก็
 ต้องเป็นตัวลวงที่ดี การเรียงลำดับข้อสอบควรจะเรียงจากง่ายไปหายาก คำสั่งควรใช้คำพูดง่าย ๆ
 ชัดเจน และควรมีตัวอย่างประกอบด้วย

โรเบิร์ต ลาโด² (Robert Lado) กล่าวว่า แบบสอบที่ดีจะต้องมีความตรง
 (Validity) มีความเที่ยง (Reliability) ง่ายในการตรวจ (Scorability) ประหยัด
 (Economy) และสะดวกในการดำเนินการสอบ (Administrability)

เดวิด พี แฮร์ริส³ (David P. Harris) กล่าวถึงลักษณะของแบบสอบที่ดีว่าต้องมี

¹ J. Edgar Lowe, "Are You Fair in Your Grading?" English Teaching Forum Special Issue : The Art of TESOL, Part 2 (Washington D.C., 1975) : 327.

² Robert Lado, Language Testing (London : Longmans Green and Co. Ltd., 1962), pp.30-32.

³ David P. Harris, Testing English as a Second Language (New York : McGraw-Hill Book Co., 1969), pp.13-23.

คุณลักษณะ 3 ประการ คือ มีความตรง (Validity) ความเที่ยง (Reliability) และ สามารถนำไปใช้ได้อย่างประหยัดในเรื่องค่าใช้จ่าย การดำเนินการสอบ การตรวจให้คะแนนและการตีความหมายของคะแนน (Practicability or Usability)

ความเที่ยงของแบบสอบ (Reliability) หมายถึง ความคงเส้นคงวาของคะแนนที่นักเรียนทำได้ ตัวสำคัญในการทำให้แบบสอบมีความเที่ยงได้คือการเลือกประชากรมาใช้ทดลองสอบ (Sampling) ซึ่งควรใช้จำนวนมาก เพราะยิ่งใช้ประชากรในการทดสอบมากเท่าใดก็ยิ่งจะทำให้แบบสอบมีความเที่ยงได้มากขึ้น ตัวประกอบอีกประการหนึ่งก็คือการควบคุมสภาพของการสอบตั้งแต่การชี้แจงคำสั่ง ตลอดจนข้อปลีกย่อยต่าง ๆ ในการจัดสภาพของการคุมสอบ การจัดสภาพให้แน่นอนช่วยให้ได้ผลของพฤติกรรมที่เป็นความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน นอกจากนี้ สภาพการณ์ภายนอกซึ่งผู้สร้างแบบสอบควบคุมไม่ได้ เช่น ความเจ็บป่วยก็เป็นตัวประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งที่อาจมีอิทธิพลต่อความเที่ยงของแบบสอบ¹

ค่าความเที่ยงของแบบสอบไม่มีกำหนดแน่นอนว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบเท่าใด จึงจะเป็นแบบสอบที่ดีที่สุด แต่ขึ้นอยู่กับการนำผลการสอบมาใช้ เช่น แบบสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) ควรจะมีค่าความเที่ยงอย่างน้อยที่สุด .90²

ความตรงของแบบสอบ (Validity) หมายถึงแบบสอบที่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดและวัดได้ดี ข้อสอบที่มีความตรงสูงจะเป็นข้อสอบที่มีความเป็นปรนัย (Objectivity) ทั้งในด้านการตรวจให้คะแนน ความสมมูลย์ของเนื้อหาที่เลือกหรือสุ่มมาออกข้อสอบ ตลอดจนมีความยุติธรรมในการมุ่งวัดพฤติกรรมของนักเรียนทุกคน ไม่ได้วัดที่คนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ การ

¹ Ibid., p.14.

² Robert Lado, Language Teaching : A Scientific Approach (New York : McGraw-Hill Inc., 1964), p.159.

ใช้ภาษาควรชัดเจนไม่กำกวมและควรมีความตรงในด้านเนื้อหา (Content Validity) คือการเลือก เนื้อหาที่นำมาทดสอบเหมาะสม และสามารถครอบคลุมสิ่งที่ต้องการจะทดสอบ¹

นอกจากจะมีความตรงในด้านเนื้อหาแล้ว แบบสอบที่ดีควรเป็นแบบสอบที่เมื่อมองจากสายตาของคนภายนอก เช่น นักการศึกษา ผู้บริหาร ผู้ออกแบบสอบเองหรือตัวนักเรียนว่าเป็นข้อสอบที่มีความศักดิ์สิทธิ์หรือมีความเที่ยง ซึ่งความตรงหรือความศักดิ์สิทธิ์นี้ (Face Validity) จะเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้ทำข้อสอบหรือนักเรียนทำแบบสอบอย่างเต็มความสามารถซึ่งเป็นผลของพฤติกรรมที่เป็นของนักเรียนอย่างแท้จริง²

การสามารถนำแบบสอบไปใช้ได้ (Usability) การสอบเป็นขบวนการที่ต้องใช้เวลา กำลังงาน และกำลังทรัพย์ ดังนั้น แบบสอบที่ดีจึงควรเป็นแบบสอบที่สามารถประหยัดได้ทั้งเวลาและกำลังทรัพย์ แต่ขณะเดียวกันก็ควรจะเป็นแบบสอบที่ง่ายต่อการดำเนินการสอบ (Administration) ตรวจให้คะแนนได้ง่าย (Scorability) สามารถตีความได้ (Interpretation) และสามารถนำผลที่ได้จากการสอบไปใช้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ³

สำหรับแบบสอบที่ดีเป็นแบบสอบมาตรฐานได้นั้น ก็ต้องมีคุณลักษณะหลายประการคือ

1. เป็นข้อสอบแบบปรนัยเท่านั้น (Objective Type Test) เพื่อให้การตรวจและการให้คะแนนคงเส้นคงวาตลอดไปไม่ว่าในสภาพเช่นไร และมีวิธีดำเนินการสอบเป็นแบบฉบับเดียวกัน
2. มีกำหนดเวลาที่แน่นอนในการทำข้อสอบ (Rate Test)
3. มีระดับความยากง่าย และอำนาจจำแนกสูง (Level of Difficulty and Level of Discrimination)
4. มีความตรงและความเที่ยงของข้อสอบสูง (Validity and Reliability)

¹ Marshall Hales, Essentials of Testing (London : Addison-Wesley Publishing Company Inc., 1972), pp.5-6.

² Harris, op. cit., pp.19-20.

³ Ibid., pp.20-21.

5. ปกติวิธีสย (Norms) เพื่อช่วยแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการสอบ ปกติวิธีสยที่สร้างขึ้น เป็นสิ่งที่จำเป็น ในด้านการช่วยให้เกิดความหมายในการเปรียบเทียบมากกว่า การใช้คะแนนดิบ (Raw Scores) คะแนนดิบที่นักเรียนแต่ละคนได้รับจากการตอบข้อสอบใด ๆ ยังมีความหมายไม่สมบูรณ์แท้ จะต้องมีการแปลความหมายผลที่ได้ โดยนำผลการสอบนี้ไปเปรียบเทียบกับข้อเฉลี่ยของคนในกลุ่มที่มีคุณสมบัติเหมือนกัน¹

หลักการในการสร้างแบบสอบ

วิธีการสอบที่ดี เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับการควบคุมการสอนและการจัดงานของแต่ละคน แบบสอบที่มีความเที่ยงตรงทำให้สามารถตัดสินประสิทธิภาพของวิธีสอนให้ และเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้ารับตำแหน่งการงาน ตัดสินคุณสมบัติของนักเรียนว่าสมควรจะได้รับปริญญา หรือรับเข้าเรียนในสถาบันการศึกษานั้น ๆ หรือไม่ นอกจากนี้ยังอาจจะใช้แบบสอบเป็นเครื่องช่วยแนะนำการเลือกเรียนวิชาของนักเรียน หรือช่วยในการกำหนดระดับหรือชนิดของวิธีสอนให้แก่นักเรียนได้

การสร้างแบบสอบทางภาษาก็จำเป็นต้องมีหลักการเช่นเดียวกับการสร้างแบบสอบอื่น ๆ ต้องคำนึงถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่มีประสิทธิภาพในการประเมินสมรรถนะเกี่ยวกับภาษาที่เรียน เพราะเทคนิคต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นสิ่งจำเป็นต่อการปรับปรุงการสอนภาษา และมีความสำคัญต่อผู้ศึกษาภาษาที่มีใช้ภาษาของตนเองเป็นจำนวนมาก²

องค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ในการสร้างแบบสอบได้แก่ จุดมุ่งหมายของการสอบ หลักการการสร้างข้อสอบ การดำเนินการสอบ ตลอดจนการตีความของผลการสอบ

การกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบ

การกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบก่อนการสร้างข้อสอบ เป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของขบวนการ

¹ ทรยศนิยม กุลกลการ, "ปกติวิธีสยของข้อสอบสมรรถภาพทางสมองที่ใช้กับนักเรียนไทยชั้นประถมตอนปลาย จังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

² Bernard Spolsky, "Preliminary Studies in the Development of Techniques for Testing Overall Second Language Proficiency," Language Learning : Special Issue No.3 (August, 1968) : 79.

วิเศษ ผู้สร้างแบบสอบจะต้องระบุวัตถุประสงค์ของการสอบให้เฉพาะแน่นอนลงไป การกำหนดวัตถุประสงค์หรือเหตุผลของการสอบ จะเป็นเครื่องช่วยกำหนดวิธีการวิเศษ ช่วยในการกำหนดเนื้อหาและทราบแน่นอนถึงจุดประสงค์ในการทดสอบ แมคโดนัลด์¹ (Arthur S. McDonald) กล่าวว่า "Unless we know what we are trying to find, the utility of our measures will only be a function of our uncertainty"

วิลเลียม แมคคีย์² (William Mackey) ได้สรุปถึงความสำคัญของการตั้งวัตถุประสงค์ในการสอบว่าจะช่วยให้ผู้สร้างแบบสอบสามารถสร้างแบบสอบทางภาษาออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่แบบสอบความถนัด (Aptitude) ซึ่งใช้ทดสอบความสามารถในการเรียนภาษาแบบสอบสมรรถนะ (Proficiency) ซึ่งใช้ทดสอบสมรรถนะทางภาษาของนักเรียน แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement) ซึ่งใช้วัดความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียน และแบบสอบวินิจฉัย (Diagnostic) ซึ่งใช้วินิจฉัยจุดเด่นและข้อบกพร่องของนักเรียน

หลักการสร้างข้อสอบ

องค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการสร้างแบบสอบทางภาษา ก็คือ หลักการสร้างข้อสอบ (Constructing the Tests) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการเป็นขั้น ๆ คือ การวางแผนการสอบ การเตรียมข้อสอบ และคำอธิบาย การตรวจทานข้อสอบให้ถูกต้องตามความต้องการ การนำข้อสอบไปทดลองสอบ และนำผลมาวิเคราะห์ การรวบรวมข้อสอบที่คัดเลือกแล้วเพื่อนำไปทดสอบจริง การจัดพิมพ์ข้อสอบ และการนำแบบสอบไปใช้จริง

ในการวางแผนการสอบในขั้นแรก ต้องพิจารณาอย่างละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ทั่วไปของการสอนภาษาว่า ต้องการให้นักเรียนเรียนรู้อะไร เพื่อจะได้แจกแจงจุดประสงค์เฉพาะของการ

¹ Arthur S. McDonald, "Measuring Reading Performance," Measurement and Evaluation of Reading. ed. Roger Farr, (N.Y : Harcourt Brace & World, Inc., 1970), p.19.

² Mackey, Language Teaching Analysis, pp.402-405

สอบได้ถูกต้อง¹ เช่น จะทดสอบในด้านใด ด้านเสียงและการเขียน (Phonology and Orthology) ด้านโครงสร้าง (Structure) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) หรือในด้านความชำนาญและความคล่องแคล่ว กล่าวคือมีวัตถุประสงค์ในการสอบทักษะทางภาษาอะไรบ้าง และทดสอบส่วนประกอบของภาษา (elements) อะไรบ้าง นอกจากนั้นยังจะต้องพิจารณาจุดมุ่งหมายเฉพาะของการสอบเฉพาะด้าน และส่วนประกอบของภาษา เมื่อได้กำหนดแบบ (Design) ของการออกแบบสอบแน่นอนแล้ว ก็กำหนดจำนวนข้อและคั่งงำหนึ่งถึงเวลาและอัตราความเร็ว ซึ่งทั้งเวลาและอัตราความเร็วขึ้นอยู่กับชนิดของแบบสอบ หรือวัตถุประสงค์ของแบบสอบ เช่น แบบสอบสมรรถนะทางภาษาของนักเรียน (Proficiency Tests) ก็อาจจะกำหนดเวลาให้นักเรียนส่วนใหญ่สามารถทำได้ทันเวลา²

อาจกล่าวได้ว่า ชั้นที่ยากที่สุดในการสร้างข้อสอบก็คือ ชั้นที่เกี่ยวกับรายละเอียดของพฤติกรรมที่จะ เลือกขึ้นมา เมื่อได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบแล้ว ก็ต้องบรรยายชนิดของพฤติกรรมของข้อสอบซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อวินิจฉัยที่ตรงที่สุด หรือกล่าวโดยสั้น ๆ ก็คือต้องระบุเนื้อหาของข้อสอบ³

ในการเลือกเนื้อหาออกข้อสอบนั้นต้องคำนึงถึงแบบของการสอบ (Design) เช่น ถ้าเป็นแบบสอบสมรรถนะทางภาษา (Proficiency Tests) เนื้อหาก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง แต่ถ้าแบบสอบนั้นเป็นแบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Tests) การออกข้อสอบก็ต้องออกเฉพาะ เนื้อหาที่นักเรียนได้เรียนไปแล้วเท่านั้น⁴

ในการเลือกเนื้อหาสอบนี้ (Sample of the English Language) เนื่องจากเนื้อหาที่จะนำมาทดสอบนั้นไม่สามารถจะนำมาออกข้อสอบได้ละเอียดละออทุกเรื่อง ดังนั้น ผู้สร้าง

¹ C.M. Lindvall, Testing and Evaluation : An Introduction (New York : Harcourt, Brace & World Inc., 1961), p.1.

² Harris, op. cit., p.110.

³ Robert L. Cooper, "An Elaborated Language Testing Model," Language Learning, 3 (August, 1968) : 57.

⁴ Rebecca M. Valette, Modern Language Testing (New York : Harcourt, Brace & World Inc., 1967), pp.111-115.

แบบสอบจะต้องคำนึงถึงด้านนี้ให้มาก และต้องจำกัดขอบข่ายของเนื้อหาออกมอย่างรอบคอบ¹

* เดวิด พี. แฮร์ริส² (David P. Harris) กล่าวว่า การเลือกเนื้อหาทดสอบนี้ควรพิจารณาในแง่ที่ว่า เนื้อหาอะไรที่ยากแก่การเรียนรู้ของนักเรียนส่วนใหญ่ โครงสร้างอะไรที่เน้นหนักในหลักสูตร และจะต้องใช้ติดต่อกันไป สิ่งเหล่านี้จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนในการนำไปใช้ต่อไป

การเตรียมข้อสอบและการเตรียมคำสั่ง (Preparing the Test Items and Directions) ปัญหาในการสร้างข้อสอบที่มีประสิทธิภาพก็คือ แม้จะตั้งวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนข้อสอบ และผู้สร้างแบบสอบก็มีความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นฐานในการเขียนข้อสอบก็ยังไม่อาจจะแน่ใจได้ว่าข้อสอบที่ออกมาจะเป็นข้อสอบที่ดีทุกข้อ ดังนั้น ผู้สร้างแบบสอบควรเตรียมออกข้อสอบให้มีจำนวนมากกว่าที่จะนำไปทดสอบจริงสักประมาณ 30-40% เพื่อจะได้ตัดข้อสอบที่ไม่ดีและเพื่อไว้สำหรับการนำข้อสอบไปทดลองสอบ (Pre-test) ซึ่งจะต้องตัดข้อที่ไม่เหมาะสมออกเหลือแต่ข้อที่ดี การเขียนข้อสอบแต่ละข้อจึงควรเขียนแยกเป็นข้อ ๆ เพื่อสะดวกในการตัดทิ้ง หรือเพิ่ม และควรเขียนคำตอบที่ถูกไว้ด้านหลังของแต่ละข้อ

ส่วนการเขียนคำอธิบายหรือคำสั่งนั้น ควรสั้นและรัดกุม ใช้ภาษาที่เข้าใจได้ง่าย ไม่คลุมเครือ และควรมีตัวอย่างให้นักเรียนด้วย เพื่อช่วยให้นักเรียนที่เรียนช้าที่สุดสามารถจะเข้าใจวิธีการทำข้อสอบได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ควรบอกเวลาที่กำหนดให้ทำข้อสอบ และการให้คะแนนว่าให้นักเรียนเดาได้หรือไม่³

การตรวจทานข้อสอบ (Reviewing the Items) ก็มีส่วนสำคัญต่อการสร้างข้อสอบ เพราะจะช่วยให้มีความแน่ใจเกี่ยวกับข้อสอบได้ดียิ่งขึ้น ผู้สร้างข้อสอบอาจจะนำข้อสอบที่ออกไว้ไปให้บุคคลอื่นที่มีผู้ใช้ผู้สร้างข้อสอบช่วยตรวจ และให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อสอบแต่ละข้อว่าเป็นที่ยอมรับอย่างสมบูรณ์

¹ Harold B. Allen (ed.), Teaching English as a Foreign Language (New York : McGraw-Hill International Book Company, 1965), pp.330-332.

² Harris, Testing English as a Second Language, p.112.

³ Harris, op. cit., p.110.

ควรจะทบทวนแก้ไขใหม่ หรือไม่เป็นที่ยอมรับเลย ถ้าข้อสอบข้อใดไม่เป็นที่ยอมรับ ผู้ตรวจจะต้องชี้แจงเหตุผลของการไม่ยอมรับ และเตรียมการแก้ไขหรือเตรียมข้อใหม่มาเสนอแนะแก่ผู้สร้างข้อสอบ ผู้สร้างและผู้ตรวจทานข้อสอบควรจะได้พบปะ เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับข้อสอบที่ผู้ตรวจไม่ยอมรับและเสนอแนะสำหรับการแก้ไขปรับปรุง หรือเสนอข้อที่เขียนมาให้เลือกใหม่ ถ้าข้อสอบข้อใดทำให้เกิดปัญหาหนักและไม่ใช่ที่ตกลงกันได้ก็ต้องย้อนกลับไปขั้นแรก คือเขียนข้อสอบใหม่ จนกว่าข้อสอบทุกข้อจะเป็นที่ยอมรับ แล้วจึงนำไปทดลองสอบกับตัวอย่างประชากร เพื่อจะได้ทำการวิเคราะห์ตัดสินว่าข้อสอบข้อใดง่ายหรือยากเกินไป หรือไม่ชัดเจน สำหรับสภาพการณ์ในการนำข้อสอบไปทดลองใช้นั้นควรจะเป็นการจำลองสภาพการณ์ของการสอบจริง¹

การนำข้อสอบไปทดลองใช้ (Pretesting the Material) ข้อสอบที่สร้างนั้นจะต้องนำไปทดลองสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติเหมือน หรือใกล้เคียงกับประชากรที่จะทดสอบจริง ๆ การทำเช่นนี้จะทำให้ผู้สร้างแบบสอบทราบว่า คำสั่งของข้อสอบหรือเวลาที่ใช้ในการสอบนั้นเหมาะสมหรือไม่ และควรนำผลของการทดลองสอบมาวิเคราะห์² การวิเคราะห์ข้อสอบแต่ละข้อจะช่วยให้ผู้สร้างแบบสอบเห็นสภาพความเป็นจริงของแบบสอบ ช่วยในการปรับปรุงข้อสอบ ตลอดจนตัวเลือกให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น³ ทั้งยังช่วยให้ทราบว่าข้อสอบแต่ละข้อมีความยากเพียงใด มีอำนาจจำแนกของข้อสอบดีหรือไม่ ในการวิเคราะห์ความยากและอำนาจจำแนกแต่ละข้อกระทำเป็นขั้น ๆ คือ ขั้นแรกแยกกระดาษคำตอบของนักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูงสุดลงมาจำนวน 27 เปอร์เซนต์ของผู้ที่เข้าสอบทั้งหมด และอีก 27 เปอร์เซนต์ของผู้ที่ได้คะแนนต่ำสุด ขั้นที่สองได้แก่การขีดรอยคะแนนของตัวเลือกทุกตัวเพื่อหาค่าความยากง่าย (Item Difficulty) และค่าอำนาจจำแนกสำหรับการเก็บข้อมูลในการวิเคราะห์

¹ M. Celce-Murcia, G.B. Kooshian Jr., and A.J. Gosak, "Goal : Good Multiple-Choice Language Test Items," English Language Teaching Journal, 3 (April, 1974) : 260.

² Harris, op. cit., p.112.

³ Anne Anastasi, Psychological Testing, Bd. ed. (New York : The Macmillan Company, 1961), p.158.

(Recording Analysis Data) ควรจะใช้กระดาษเก็บข้อมูลค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแต่ละข้อ¹

หลังจากทำการวิเคราะห์ข้อสอบแต่ละข้อแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการรวบรวมข้อสอบที่ดีเพื่อนำไปสอบจริง (Assembling the Final Form) การเลือกข้อสอบขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้สร้างแบบสอบว่า จะให้ข้อสอบมีความยากง่ายอยู่ในระดับใด โดยทั่วไปข้อสอบทางภาษาคควรจะมี ความยากในระดับที่มีค่าเฉลี่ยประมาณ 60 ถึง 70 เปอร์เซนต์ เพื่อให้เป็นการท้าทายความสามารถของนักเรียนในการทำแบบสอบ² ส่วนการเรียงลำดับข้อสอบควรจะเรียงตามลำดับความยากง่าย ควรจะมีการพิจารณาตรวจข้อสอบทุกข้อเพิ่มเติมอีกสักครั้งก่อนนำไปจัดพิมพ์ เพื่อมิให้มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น

การจัดพิมพ์แบบสอบสำหรับสอบจริง (Reproducing the Test) นี้ ชาวาล แพร์ตกุล กล่าวไว้ว่า มีความสำคัญมากไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าตัวข้อสอบ อาจมีผลต่อการสอบหรือคะแนนของนักเรียน³ การจัดพิมพ์ข้อสอบควรจะต้องชัดเจนและไม่มีข้อผิดพลาด ควรจะเว้นช่องว่างแต่ละบรรทัดให้สามารถอ่านได้ง่าย และตัวคำถามควรอยู่ในหน้าเดียวกับตัวเลือก ถ้าข้อสอบยังไม่จบควรมีคำว่า "พลิก" และถ้าเป็นข้อสอบที่จับเวลาให้ทำเป็นตอน ๆ ไป ควรมีคำว่า "หยุด" นอกจากนี้ ควรมีใบปะหน้าบอกรายละเอียดเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของการสอบ วิธีทำแบบสอบ วิธีการแก้ไขคำตอบ และรายละเอียดเกี่ยวกับการเดา⁴

เมื่อจัดพิมพ์ข้อสอบเสร็จเรียบร้อยแล้วก็มาถึงขั้นที่สำคัญอีกขั้นหนึ่งคือ การดำเนินการสอบ ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อความเที่ยง (Reliability) และความตรง (Validity) ของแบบสอบ การดำเนินการสอบจึงต้องทำอย่างระมัดระวังและทำอย่างดีที่สุด ในการจัดสภาพการสอบควรจะให้เหมือนหรือใกล้เคียงที่สุด การที่จะช่วยให้การดำเนินการสอบดำเนินไปด้วยดี การเตรียมห้องสอบที่เหมาะสม

¹ Harris, op. cit., p.115.

² Ibid., p.116.

³ ชาวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล (พิมพ์ครั้งที่ 3, พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2508), หน้า 36.

⁴ Harris, op. cit., p.118.

การตรวจนับข้อสอบ การจัดที่นั่งสอบ การอ่านข้อสอบทุกฉบับก่อนการคุมสอบ การปฏิบัติระหว่างคุมสอบ การจับเวลา การตรวจตรา ตลอดจนการนับจำนวนผู้เข้าสอบ ก็มีความสำคัญที่จะช่วยให้ได้แบบสอบที่ดี¹

การตีความของผลการสอบ องค์ประกอบประการสุดท้ายในการสร้างแบบสอบก็คือ ประโยชน์ที่จะได้รับจากแบบสอบ คือสามารถจะนำผลของการสอบมาตีความเพื่อประเมินค่าหรือผลของพฤติกรรมของนักเรียน การตีความผลของการสอบอาจจะตีความเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภทคือ การตีความโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติวิสัย (Norm-Referenced Interpretation) และการตีความโดยเปรียบเทียบกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ (Criterion-Referenced Interpretation)²

การตีความของผลการสอบโดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติวิสัย (Norm-Referenced Interpretation) มักจะเป็นการตีความจากแบบสอบมาตรฐานเพื่อวัดความก้าวหน้าหรือผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน การตีความประเภทนี้มีประโยชน์ในการคาดคะเนความสำเร็จของนักเรียนแต่ละคนและของกลุ่ม ตลอดจนของนักเรียนกลุ่มใหญ่ ๆ เพื่อชี้และนำไปประเด็นปัญหาการศึกษา การตีความประเภทนี้คะแนนของแต่ละบุคคลและคะแนนของกลุ่มควรจะเป็นเกณฑ์ปกติวิสัย (norm) ในรูปของอายุ ระดับชั้น เพศ หรือแม้แต่ประเภท ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้ทดสอบว่าต้องการจะนำคะแนนไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานชนิดใด โดยทั่วไปจะเปรียบเทียบออกมาเป็นเกรด หรือเรียงลำดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Ranks)³

การตีความของผลการสอบโดยเปรียบเทียบกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้ (Criterion - Referenced Interpretation หรือที่เรียกว่า Content-Referenced Interpretation) ไม่ต้องการเปรียบเทียบแต่ละบุคคลกับกลุ่ม แต่ต้องการจะวัดพฤติกรรม (Performance) ของ

¹ Thorndike (ed.). op. cit., pp.188-192.

² Normal Growland, Measurement and Evaluation in Teaching (New York : The Macmillan Company, 1965), p.109.

³ สากุล สร้างบัณฑิตสกุล, "การสร้างแบบสอบความสามารถทางด้านความเข้าใจในการอ่าน . . ." .

แต่ละบุคคลว่าจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนรู้ตามที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้หรือไม่ และจะ
ช่วยครูวัดผลการเรียนการสอนที่สอนตามความแตกต่างระหว่างบุคคล การตีความประเภทนี้จะช่วยให้ครู
ทราบแน่ชัดว่า นักเรียนควรจะได้รับการศึกษา หรือ เรียนเพิ่มเติมจนเกิดความชำนาญ (mastery)
การตีความประเภทนี้ผลของพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนจะไม่ถูกนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติ
หรือนักเรียนคนอื่น ๆ แต่จะนำผลการสอบของนักเรียนมาเน้นในแง่ที่ว่าเนื้อหาหรือทักษะใดที่นักเรียนยัง
ทำไม่ได้ ตามที่หลักสูตรวิชานั้นวางไว้ ครูก็จะสอนซ้ำหรือปรับปรุงวิธีการสอนให้ดีขึ้น¹

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นประโยชน์แก่มนุษย์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะสำหรับชีวิตในปัจจุบัน
ซึ่งเป็นระยะที่วิทยาการต่าง ๆ เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว การอ่านจะช่วยให้มนุษย์สามารถติดตาม
ความเจริญต่าง ๆ ดังกล่าวได้ทันทั่วถึง ตลอดจนช่วยขยายความคิด ความสนใจของมนุษย์ให้กว้างออก
ไป การอ่านจึงมีความสำคัญและเป็นสิ่งที่สนใจของบุคคลต่าง ๆ ในทุกวงการ

เมื่อมองย้อนกลับไปได้ตั้งแต่ปี 1910 ซึ่งมีเรื่องราวเกี่ยวกับการพัฒนาวัตถุประสงค์ของแบบสอบ-
มาตรฐานทางด้านทักษะ และความสามารถในการอ่านต่าง ๆ มากมาย แบบสอบเหล่านี้บางชุดก็มีการ
นำไปใช้ได้ผลน่าพอใจ แต่บางชุดก็ตกไปใช้ไม่ได้ นอกจากนี้ยังมีการตีพิมพ์เสนอผลการค้นคว้าวิจัย
เกี่ยวกับการอ่านเป็นจำนวนร้อย ๆ ฉบับต่อปี ซึ่งเป็นผลให้งานศึกษาค้นคว้าทางด้านนี้กว้างขวางออกไป
งานวิจัยเหล่านี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทักษะการอ่าน การเก็บและการทดลองเกี่ยวกับ
ธรรมชาติ และโครงสร้าง (Organization) ของความสามารถในการอ่าน ตลอดจนการปรับปรุง
และการใช้เครื่องมือที่เหมาะสม²

จะเห็นได้ว่า การอ่านเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจศึกษาค้นคว้ามากมายนับเป็นเวลานานมา
แล้ว ซึ่งแสดงว่าการอ่านมีบทบาทสำคัญในวงการการศึกษาและเป็นปัญหาสำคัญที่นักวิจัยต้องการค้นคว้าหา
คำตอบอีกมากมายในปัจจุบัน

¹ เรื่องเดียวกัน.

² Roger T. Lennon, "What can be measured?," Measurement and Evaluation of Reading. ed. Roger Farr, ... p.18.

การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและให้ประโยชน์แก่มนุษย์มากในทุกด้านและทุกโอกาส ทั้งในการศึกษา และการประกอบอาชีพ รุธ รีฟส์¹ (Ruth Reeves) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนและมีความสำคัญต่อความนึกคิด ความรู้สึก และค่านิยมของคนเรา

* วิลท์ มิเรียม² (Wilt E. Miriam) ได้ศึกษาจำนวนเวลาที่นักเรียนใช้จริง ๆ ในโรงเรียนเพื่อให้ครูตระหนัก และทราบถึงอัตราส่วนในการเรียนการสอน อัตราส่วนที่เกี่ยวกับการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนในวันหนึ่ง ๆ ในโรงเรียนนั้นอาจจะสรุปได้ดังนี้คือ การอ่านใช้เวลา 36% การพูด 25% การฟัง 22% และการเขียน 17% นอกจากนี้ มิเรียมยังพบว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดและเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้

นอกจากนี้การศึกษาซึ่งกล่าวว่า โรงเรียนควรจะแบ่งเวลาจำนวนมากให้กับการอ่าน และจะเป็นการดีมากถ้านักเรียนสามารถอ่านได้เร็วขึ้น นักอุตสาหกรรมทั้งหลายก็ตระหนักดีถึงเรื่องนี้ และได้กล่าวถึงความจำเป็นของการอ่านไว้ดังนี้

พวกเรากำลังสับสนกับการแข่งขันที่น่าตื่นเต้นทั้งในประเทศและนอกประเทศ และเพื่อที่จะให้การทำงานดีขึ้นและรวดเร็วขึ้นในอันที่จะสนองความต้องการด้านเทคนิคที่สลับซับซ้อนมากขึ้นทุกที ในวิธีทางแห่งเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จำเป็นจะต้องเพิ่มความพยายามมากขึ้นทุกวัน ต้องอ่านเอกสารต่าง ๆ มากขึ้น ต้องพิจารณาไตร่ตรองเกี่ยวกับข่าวสารต่าง ๆ จำนวนมาก

คำกล่าวของเซอร์ ฟรานซิส เบคอน (Sir Francis Bacon) ที่ว่า "การอ่านทำให้คนเป็นคนที่มีสมบูรณ์" (Reading maketh the full man) อาจจะใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการสอน

¹ Ruth Reeves, The Teaching of Reading in Our Schools (New York : Macmillan, 1966), pp.1-3.

² Wilt E. Miriam, "A Study of Teacher Awareness of Listening as a Factor in Elementary Education," Journal of Educational Research, XLIII (April, 1950) : 126-136.

³ M. Macmillan, "Comprehension Testing in Quicker Reading," English Language Teaching (ELT), XVIII (April, 1964) : 109.

อ่านได้เป็นอย่างดี ในการศึกษาเล่าเรียนเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องเรียนให้อ่านได้ เพราะการอ่านจะช่วยปรุงแต่งชีวิตของเขาให้ดีขึ้นได้เป็นอย่างมาก ถ้าคนสามารถอ่านป้าย "Stop" ได้ ก็จะไม่ได้รับอันตรายและช่วยให้ผู้อื่นปลอดภัยจากอุบัติเหตุในการข้ามถนนได้ ถ้าคนสามารถอ่านคำแนะนำต่าง ๆ ได้ทั้งง่ายและยาก ก็จะสามารถให้ความร่วมมือและทำให้ตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ การอ่านเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยให้คนพร้อมที่จะมีประสบการณ์ต่าง ๆ ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้ได้รู้และปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น ดังนั้นเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวแล้ว สิ่งที่อ่านจึงมีความสำคัญพอ ๆ กับความสามารถในการอ่านของคุณคนนั้น ๆ (What a person reads is as important as how well he reads it)¹

การอ่านได้ทวีความสำคัญอย่างมาก นับตั้งแต่ 20 ปีที่แล้ว ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าต่าง ๆ เช่น ทางด้านการพิมพ์ และทางเทคนิคอื่น ๆ เป็นเหตุให้คนต้อง خوان ขววย ศึกษาหาความรู้และปรับปรุงตนเองให้ทันกับความก้าวหน้าต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งการที่จะทำสิ่งเหล่านี้ได้ดีที่สุดต้องอาศัยการอ่าน² การอ่านจึงเป็นเสมือนสื่อกลางในการเรียนรู้ การคิด และการแก้ปัญหาของมนุษย์ในทุก ๆ ด้าน³ แชน ซีบัสตา และ คาร์ล วอลเลน⁴ (Sam Sebasta and Carl Wallen) กล่าวว่า ผู้ที่ไม่สามารถจะอ่านได้ เป็นผู้ที่ไม่ได้รับสิทธิพื้นฐานแห่งเสรีภาพ และสิทธิพื้นฐานอื่นจะนำไปสู่ความสุขจากการวิจัยของ อลิซ มิตเชลล์⁵ (Alice Mitchell) พบว่า ความล้มเหลวในด้าน การอ่านของนักเรียน มีผลกระทบกระเทือนถึงพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ นักเรียนที่มี -

¹ Roger T. Lennon, op. cit., p.33.

² M.E. Broom, Effective Reading Instruction (New York : McGraw-Hill, 1951), p.4.

³ Arthur T. Gates, The Improvement of Reading (New York : Macmillian Co., 1947), p.3.

⁴ Sam Sebasta and Carl Wallen(eds.), Readings on Reading (Canada : Science Research Association, Inc., 1972), p.9.

⁵ Alice M. Mitchell, "The Relationship of Reading to Social Acceptability," Journal of Educational Research, 57 (February, 1964) : 323-326.

ความสามารถในการอ่านสูง จะเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ มากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ นอกจากนี้ นักเรียนที่ล้มเหลวในด้านการอ่านจะกลายเป็นเด็กที่มีปมค้อย และเป็นเด็กที่มีปัญหาในชั้นเรียน และไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมชั้น

ถึงแม้ว่า นักศึกษาจะมีทางเรียนรู้ได้ด้วยวิธีอื่น ๆ นอกเหนือจากการอ่าน เช่น โดยการฟัง อภิปราย การบรรยาย ดูการสาธิต ฟังวิทยุ ทีวีโทรทัศน์ และจากการใช้ทัศนอุปกรณ์ทางการศึกษาอื่น ๆ หรือจากการทัศนมาตรเพื่อการศึกษาก็ตาม การอ่านก็ยังเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งสำหรับการแสวงหาความรู้ของนักศึกษา¹

การแสวงหาความรู้ในปัจจุบันนี้จะอาศัยเฉพาะการอ่านตำราที่เป็นภาษาไทยเท่านั้น ดูจะไม่เป็นการเพียงพอ เพราะข่าวสารเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในโลก เกี่ยวกับวิชาการสมัยใหม่หรือหนังสือตำราที่ทันสมัยสำหรับการศึกษาในระดับสูง ๆ มักจะเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นภาษาสากล นักศึกษาและผู้รักความรู้ทั่ว ๆ ไป จึงจำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษ อ่านหนังสือตำราต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษได้เข้าใจในเวลาที่รวดเร็วพอสมควร ดังนั้น การสอนอ่านภาษาอังกฤษในโรงเรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญ ต้องสอนให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน มีใจรักในการอ่าน เพื่อให้สามารถติดตามข่าวสารความรู้ความเคลื่อนไหวในด้านต่าง ๆ ในโลกได้ทันต่อเหตุการณ์ และเพื่อประโยชน์ในการแสวงหาความรู้ในการศึกษาระดับสูงต่อไป ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักการหาความรู้จากการอ่าน เกิดมีนิสัยรักการอ่าน สามารถอ่านได้เข้าใจและรวดเร็ว สามารถอ่านหนังสือ บทความ นัยประกาศ คำแนะนำ ตลอดจนข้อความอื่น ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษนอกเหนือไปจากหนังสือหรือเรื่องราวที่ใช้เรียนในห้องเรียนได้ การสอนให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านและสามารถจะทำการวัดผลการอ่านได้อย่างถูกต้องนั้น ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลควรจะต้องทราบถึงความหมายของการอ่าน จอร์จ ดี สเปนซ์² (George D. Spache) กล่าวว่า ความหมายของการอ่านจะช่วยในการวางแผนการเรียน ตลอดจนการวัดผลการอ่านได้

¹ Barbara Ker Wilson, Writing For Children (New York : Franklin Watts, 1960), p.54.

² George D. Spache, Reading in Elementary School (Boston : Allyn & Bacon, 1964), p.4.

ความหมายของการอ่าน

มีผู้เสนอคำจำกัดความและคำอธิบายมากมายเกี่ยวกับการอ่าน เช่น เลียวมาร์ค เบรส¹ (Leonard Bress) ได้นำคำจำกัดความที่มีผู้กล่าวไว้เกี่ยวกับการอ่านมาเขียนลงในบทความเรื่อง การสอนอ่านในหัวข้อที่เกี่ยวกับ สังกัของการอ่าน (The Concept of Reading) ไว้ดังนี้

1. การอ่านหมายถึงการเข้าใจความหมายของตัวอักษรต่าง ๆ ที่นำมารวมกันเข้า เมื่อสอนให้เด็กรู้ว่าตัวอักษรตัวใดใช้แทนที่อะไรแล้ว เด็กก็จะสามารถอ่านได้

2. การอ่านมิใช่ทักษะทางกลไกง่าย ๆ และไม่ใช่เครื่องมือทางความรู้แคบ ๆ จากการศึกษาย่างถูกต้อง การอ่านคือขบวนการทางความคิดอย่างแท้จริง ควรจะมีการปรับปรุงการอ่านซึ่งเป็นการรวบรวมที่ซับซ้อนของระบบต่าง ๆ แห่งขบวนการทางสมองระดับสูงขึ้นไป

3. การอ่าน ช่วยถ่ายทอดความคิด ข้อเท็จจริง และความรู้ลึกต่าง ๆ จากจิตใจและวิญญาณของผู้เขียนไปยังจิตใจและวิญญาณของผู้อ่านได้อย่างแม่นยำและด้วยความเข้าใจ

เคนเนท เอส กูดแมน และ โอลิฟ ไนลส์² (Kenneth S. Goodman and Olive Niles) กล่าวว่า การอ่านเป็นขบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งผู้อ่านจะต้องสร้างความหมายขึ้นในใจจากข้อความที่อ่าน

ชาร์ล ซี วอลคัทท์³ (Charles C. Walcutt) กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นขบวนการของการถอดความ (Decoding) ของภาษาเขียน การอ่านเป็นการเข้าใจภาษา และเป็นการซาบซึ้งในวรรณคดีซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรม

¹ Leonard Bress, "Reading Instruction : What do you fit in?," School Media Quarterly, 3 (Winter, 1970) : 127 - 135.

² Kenneth S. Goodman and Olive Niles, Readings Process and Program (Illinois : National Council of Teacher in English, 1970), p.5.

³ Charles C. Walcutt, "Reading : A Professional Definition," Elementary School Journal, LXVII (April, 1967) : 31.

ส่วน ชาร์ล ซี ฟริส¹ (Charles C. Fries) นักภาษาศาสตร์ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ของภาษาที่เป็นตัวแทนของภาษาพูด

โรนัลด์ วอร์ดฮาugh² (Ronald Wardhaugh) กล่าวว่า การอ่านไม่ได้จำกัดอยู่แค่เป็นกิจกรรมทางสมอง แต่มีขบวนการทางบุคลิกภาพและทางอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ในการอ่านที่แท้จริงนั้น นอกเหนือจากการทำความเข้าใจและการคิดไตร่ตรอง อารมณ์ของเด็กจะถูกกระตุ้นด้วย ข้อสันนิษฐานเบื้องต้นของการใช้ความรู้เกี่ยวกับการอ่านที่ปรากฏก็คือ การอ่านของแต่ละคนจะมีผลต่อบุคลิกภาพของเขา จะมีการปรับปรุงแก้ไขบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสม หลังจากที่ได้อ่านเรื่องราวซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพพจน์ที่ดี ดังนั้น โปรแกรมการสอนอ่านจึงควรจะมีการวางจุดมุ่งหมายและเตรียมแนวทางให้สามารถใช้อิทธิพลจากการอ่านมาช่วยในการปรับปรุงบุคลิกและอารมณ์ให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด

ความสามารถหรือทักษะในการอ่านนี้ เป็นทักษะที่รวมเอาทักษะด้านอื่น ๆ เข้าไว้หลายด้าน เช่น ด้านเสียง (Phonology) ด้านตัวสะกด (Spelling) ด้านไวยากรณ์ (Grammar) ด้านศัพท์ (Lesicon) และยังมีตัวประกอบอื่น ๆ อีก³

ลาโด⁴ (Lado) ให้ความหมายของทักษะการอ่านว่า เป็นการรวมทักษะในการถอดความ และวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ การตีความและการให้ข้อคิดเห็นอย่างง่าย ๆ

¹ Charles C. Fries, Linguistics and Reading (New York : Holt, Rinehart & Winston, Inc., 1963), p.131.

² Ronald Wardhaugh, Reading : A Linguistic Perspective (New York : Harcourt, Brace & World, Inc., 1969), p.2.

³ John Carroll, "Fundamental Considerations in Testing English Proficiency of Foreign Students," Teaching English as a Second Language, ed. Harold B. Allen ... p.318.

⁴ Robert Lado, Language Testing, ... , p.14.

ทักษะที่จำเป็นในการอ่าน

ดังกล่าวแล้วว่าการอ่านเป็นขบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งต้องการความรู้ทางทักษะอื่น ๆ ที่แยกแยะออกมามากมาย ในงานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านของเฟรดเดอริก บี เดวิส¹ (Frederick B. Davis) ได้กล่าวถึงทักษะหรือความสามารถที่จำเป็นในการอ่านไว้ดังนี้คือ ความรู้เกี่ยวกับคำ ความสามารถในการใช้ความคิดและสิ่งก่ต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กัน การใช้เหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการจับความคิดของผู้เขียน ความสามารถในการระบุจุดประสงค์หรือความตั้งใจของผู้เขียน ความสามารถในการติดตามเค้าโครงเรื่องของข้อความที่อ่าน และความรู้เกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการทางวรรณคดี

★ บอนด์ และ ทิงเคอร์² (Guy L. Bond, and Miles A. Tinker) กล่าวว่าความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่มีพื้นฐานมาจากสิ่งต่อไปนี้คือ

1. เข้าใจความหมายของคำ
2. เข้าใจหน่วยความคิด เพื่อให้เข้าใจประโยค เด็กต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด คือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายที่ต่อเนื่องกัน เป็นกลุ่มแทนที่จะอ่านทีละคำ
3. เข้าใจประโยค เมื่อเข้าใจคำและรู้จักอ่านเป็นหน่วยความคิดแล้ว ต้องรู้จักนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์เข้าด้วยกันจนได้ความหมายเป็นประโยค
4. เข้าใจข้อความที่ตีความเป็นตอน ๆ หมายถึงการสามารถนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน
5. เข้าใจเรื่องราวเพื่อให้เข้าใจเรื่องราวหรือข้อความที่อ่าน เด็กจะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ที่มีอยู่ในแต่ละตอน

แฮร์ริส³ (David P. Harris) กล่าวถึงความสามารถที่จำเป็นในการอ่านโดยทั่ว ๆ ไปว่า ต้องรวมความสามารถอื่น ๆ ดังนี้

¹ Lennon, op. cit., p.32.

² Guy L. Bond and Miles A. Tinker, Reading Difficulties : Their Diagnosis and Correction (New York : Appleton-Century-Crofts, 1957), p.235.

³ Harris, Testing English as a Second Language, ..., p.58.

1. ทักษะเกี่ยวกับภาษาและสัญลักษณ์ทางภาษา (Language and Graphic Symbols) ซึ่งรวมความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำทั้งง่ายและยากที่มีอยู่ในข้อความ การเข้าใจระบบคำและโครงสร้างประโยคจากลักษณะของภาษาเขียน และเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่รวมเอาประโยคย่อย ๆ หลายประโยคเข้าไว้ เข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การย่อหน้า การใช้ตัวพิมพ์ชนิดอื่น เป็นต้น

2. ทักษะเกี่ยวกับความคิด (Ideas) ได้แก่การสามารถระบุจุดประสงค์ของผู้เขียนและความคิดสำคัญของข้อความที่อ่านได้ การสามารถเข้าใจความคิดย่อย ๆ ซึ่งช่วยสนับสนุนความคิดสำคัญ การสามารถสรุป และให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

3. ทักษะเกี่ยวกับอารมณ์และลีลาของเรื่องที่อ่าน (Tone and Style) ซึ่งรวมความสามารถในการทราบถึงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขียน และต่อผู้อ่าน การเข้าใจอารมณ์ (tone) ของเรื่อง และความสามารถในการระบุวิธีและแนวการเขียนที่ผู้เขียนใช้ในการแสดงความคิดเห็น

วิลเลียม เอส เกรย์ และ เฮเลน โรบินสัน¹ (William S. Gray and Helen Robinson) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่ต้องมีการอาศัยทักษะด้านต่าง ๆ มาช่วยในขณะที่อ่าน ทักษะเหล่านี้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการอ่านทุกระดับ ได้แก่

1. ทักษะในการรู้จักคำต่าง ๆ รวมทั้งการออกเสียงและความหมายของคำ (word perception, including pronunciation and meaning) ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นในการอ่านทุกชนิดและทุกระดับ ทักษะทางด้านนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ

2. ทักษะในการเข้าใจ การสามารถจับใจความได้อย่างถูกต้อง (clear grasp of what is read) สามารถเข้าใจความหมายที่ปรากฏตามตัวอักษรและความหมายแฝง เข้าใจความคิดของผู้เขียน

3. ทักษะในการประเมินผลความคิดเห็นของผู้เขียน (reaction to and evaluation of ideas the author presents) ซึ่งรวมถึงทักษะในการอ่านเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ใช้เหตุผลในการอ่าน สามารถสรุปและให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

¹ Helen Robinson (ed.), Innovation and Change in Reading Instruction (Illinois : The National Society for the Study of Education, 1968), pp.48-65.

4. ทักษะในการรับและผสมกลมกลืนระหว่างความคิดใหม่และความคิดเก่า (assimilation of what is read through fusion of old ideas and information obtained through reading) ซึ่งหมายถึงความสามารถในการรวบรวมรายละเอียดที่ได้จากการอ่านมารวมกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

โรเจอร์ ที เลนนอน¹ (Roger T. Lennon) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะในการอ่านที่อาจจะทำการวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ ไป (a general verbal factor) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำ ได้แก่ ความกว้าง ความลึก และขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าความรู้เกี่ยวกับคำอย่างกว้างขวางหรือความชำนาญในการใช้คำ เป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน (comprehension of explicitly stated material) ซึ่งรวมทักษะอื่น ๆ ด้วย เช่น การรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษร (literal meaning) และความสามารถในการติดตามเรื่องทีอ่านตามลำดับ อาจกล่าวได้ว่าแบบสอบอ่านที่ยอมรับกัน เป็นจำนวนมากมักจะวัดความสามารถในการอ่านทางด้านนี้มากกว่าด้านอื่น ๆ

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ (comprehension of implicit or latent meaning) รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถคาดการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา การเข้าใจความหมายของคำจากเนื้อเรื่อง เข้าใจการจัดลำดับของเรื่องที่อ่าน ทราบถึงความคิดสำคัญและการจัดลำดับความคิด เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่านโดยการได้ข้อสรุปหรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน อย่างไรก็ตาม ทักษะที่สามนี้มีความสัมพันธ์กับทักษะในการเข้าใจความหมายที่ปรากฏอย่างชัดเจน เพราะการที่จะได้ความหมายแฝงเรื่องทีอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายตามตัวอักษรหรือความหมายที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนก่อน

4. "ความซาบซึ้ง" (Appreciation) ซึ่งหมายถึงความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจหรืออุดมการณ์ของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์หรือน้ำเสียง (mood or tone)

¹ Lennon, "What can be measured ?," ... pp.29-31.

ของเรื่อง ความสามารถในการเข้าใจกลไกทางวรรณคดี (literary devices) ที่ทำให้
ผู้เขียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย แต่แบบสอวที่ใช้วัดทักษะทางด้านนี้มีปรากฏน้อยกว่าทักษะอื่น ทั้งสามทักษะ
ที่กล่าวมา

ลำดับขั้นของการอ่าน

บารเรทท์¹ (Barrett) ได้แบ่งระดับขั้นของการอ่านเป็น 5 ระดับ โดยอาศัยหลักการ
แบ่งประเภทวัตถุประสงค์ทางการศึกษา (Taxonomy of Educational Objectives) ของบลูม
(Benjamin S. Bloom) ซึ่งได้แก่ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal comprehension)
ระดับการจัดเรียบเรียงใหม่ (Reorganization) ระดับการให้ข้อคิดเห็น (Inferential
comprehension) ระดับประเมินผล (Evaluation) และระดับความซาบซึ้ง (Appreciation)

✓ ระดับการอ่านตามตัวอักษร เป็นระดับการอ่านจับใจความรายละเอียดต่าง ๆ จับใจความ
สำคัญและลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ สามารถเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่านทั้งในแง่ความแตกต่างและความ
เหมือน ทราบความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ทราบถึงลักษณะเฉพาะของตัวละครในเรื่องที่อ่าน และ
สามารถจำและทบทวนเรื่องที่อ่านได้

✓ ระดับการจัดเรียบเรียงใหม่ได้แก่ ความสามารถจะแยกประเภทของสิ่งต่าง ๆ ได้ สามารถ
ย่อเรื่องที่อ่านทั้งหมดหรือข้อความบางตอนได้ สามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

ระดับการให้ความคิดเห็นได้แก่ ความสามารถที่จะนำความคิดเห็นและรายละเอียดที่ได้
จากการอ่าน ความคิดเห็นและประสบการณ์ส่วนตัวมาใช้สรุปให้ข้อวินิจฉัยในแง่สนับสนุนรายละเอียด
สรุปใจความสำคัญ ลำดับของเหตุการณ์ และการตีความของภาษาซึ่งมิได้ปรากฏให้เห็นโดยตรงจาก
ข้อความที่อ่าน

ระดับประเมินผล เป็นระดับความสามารถในการที่จะตัดสินและประเมินผลด้วยตนเองว่า
เรื่องที่อ่านนั้น อะไรเป็นข้อเท็จจริง (Facts) อะไรเป็นจินตนาการ (Fantasy) อะไรเป็น
ความคิดเห็น (Opinions) ตลอดจนความสามารถประเมินผลความเชื่อถือได้ของเรื่องที่อ่าน และ
ประเมินผลในแง่ความคิดเห็นส่วนตัวว่ามีคุณค่าเหมาะสมที่จะยอมรับหรือไม่

¹ Robinson (ed.), op. cit., pp.3-25.

ระดับความซับซ้อน ความสามารถในระดับนี้เป็นการอ่านในระดับสูงสุด คือการมีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่อง ตามภาษาของผู้เขียน ตลอดจนการสร้างภาพพจน์ และการแสดงออกทางอารมณ์จากการที่ได้อ่านเรื่องราว

รีเบคกา เอ็ม. วาเลต¹ (Rebecca M. Valette) ได้จัดแบ่งระดับของพฤติกรรมในการอ่านของนักเรียนออกเป็น 5 ระดับด้วยกัน ได้แก่

1. ระดับกล (Mechanical skills) เป็นระดับสำเนียง (Perception) ได้แก่ การที่นักเรียนสามารถสะกดคำในภาษาต่างประเทศได้ สามารถบอกได้ว่าคำนั้น ๆ เหมือนหรือแตกต่างกัน แต่นักเรียนยังไม่จำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่เห็น
2. ระดับทราบ (Knowledge) เป็นระดับการจำ (Recognition) นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำหรือข้อความที่อ่านซึ่งพบเห็นบ่อย ๆ สามารถบอกได้ว่าข้อความใดตรงกับรูปที่เห็น หรือคำแปลอันไหนเหมาะสมกับข้อความที่ให้มา สามารถบอกได้ว่าประโยคที่ให้มาประโยคใดตรงกับประโยคที่ครูอ่าน การอ่านในขั้นนี้มักจะเป็นการอ่านเรื่องสั้น ๆ ทีละประโยค เรื่องที่นำมาทดสอบก็เหมือนกับเรื่องที่นักเรียนเรียนมาแล้ว
3. ระดับส่งต่อ (Transfer) เป็นระดับการรับความคิด (Reception) คือการที่นักเรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวใหม่ ๆ ที่มีโครงสร้างและศัพท์ซึ่งได้เรียนมาแล้ว สามารถอ่านข้อความเป็นตอน ๆ และตอบคำถามแบบถูกผิด เติมคำ หรือ เลือกตอบเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ ในการทดสอบก็จะให้อ่านเรื่องใหม่แต่ใช้โครงสร้างและศัพท์ที่เคยเรียนมา
4. ระดับสื่อความหมาย (Communication) เป็นระดับความเข้าใจ (Comprehend) นักเรียนสามารถอ่านข้อความ หรือ เรื่องราวที่มีศัพท์และโครงสร้างใหม่ ๆ หรือคำที่มีรากศัพท์เดียวกับคำที่นักเรียนเคยเรียนแล้วได้เข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจทุกคำแต่ก็สามารถอ่านจับใจความได้ พัฒนาการขั้นสูงสุดของพฤติกรรมระดับนี้รวมถึงความเร็ว และความชำนาญในการอ่าน

¹ Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, Modern Language Performance Objectives and Individualization (New York : Harcourt, Brace, 1972), pp.161-170.

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับวิเคราะห์ (Analyze) และ ประเมิน (Evaluate) คือการที่สามารถวิจารณ์เรื่องที่อ่านในแง่ของการใช้ภาษา (expression) และลีลา (style) ของผู้เขียนได้ สามารถตัดสินใจได้ว่าผู้เขียนมีแนวทางการเขียนคงที่ตลอดทั้งเรื่องหรือไม่ และแนวทางการเขียนนี้ช่วยให้ผู้เขียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมายหรือไม่

ความเร็วในการอ่าน

ในการวัดความสามารถในการอ่าน สิ่งที่ต้องการวัดก็คือ ความเร็วในการอ่านและความเข้าใจ (reading speed and comprehension) ความเร็วและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดมาก ซึ่งต้องกล่าวถึงควบคู่กันไปเสมอ¹ ลักษณะนี้เองที่ทำให้ทักษะการอ่านแตกต่างไปจากทักษะภาษาอื่น ๆ อีก 3 ทักษะ คือการฟัง พูด และเขียน หลักสูตรการอ่านที่ร่างขึ้นมาควรจะมีจุดมุ่งหมายที่จะปรับปรุงทั้งความเร็วและความเข้าใจ เทคนิคที่ใช้ในการวัดความสามารถในการอ่าน ควรจะเน้นการวัดความสามารถในการอ่านซึ่งเป็นคะแนนรวมของทั้งความเร็วและความเข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วย

เอเดเวิร์ด ฟราย² (Edward Fry) เรียกอัตราความเร็วที่คนจะอ่านได้ในเวลาปกติที่สุด และสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ 70 เปอร์เซ็นต์ว่า "อัตราความเร็วในการอ่านโดยเฉลี่ย" ("average reading speed")

วิลเลียม อี นอร์ริส³ (William E. Norris) กล่าวว่า ตามความเป็นจริงแล้ว นักเรียนที่อ่านช้า และอ่านด้วยความยากลำบากมาก เช่น อ่านทีละคำนั้น ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นการอ่านจริง เพราะไม่สามารถนำคำที่อ่านอย่างช้า ๆ นั้นมารวมกันแล้วเข้าใจความหมายของประโยคได้ ไม่สามารถจะนำประโยคทีละประโยคมารวมกัน และเข้าใจความหมายทั้งหมดของข้อความทั้งหมดได้

¹ K.R. Narayanasawamy, "The Measurement of Reading Ability," Language Teaching Journal (ELT), XXIX (January, 1975) : 143.

² Ibid., p.413.

³ William E. Norris, "Advanced Reading : Goals, Techniques, Procedures," English Teaching Forum, IX (September-October, 1971) : 7.

จึงเห็นได้ว่า ความเร็วในการอ่านนี้เป็นส่วนประกอบสำคัญในความเข้าใจการอ่านที่มีประสิทธิภาพ นักเรียนจะต้องอ่านได้เร็วพอสมควร และเข้าใจข้อความที่อ่านด้วย จึงจะเรียกได้ว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่าน

ความเร็วในการอ่าน เป็นผลสำคัญอัน เป็นที่พึงปรารถนาของโปรแกรมการสอนอ่าน หลักฐานที่แสดงถึงความสามารถด้านอัตราความเร็วในการอ่านของนักเรียนเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งในการประเมินผลโปรแกรมการอ่าน อย่างไรก็ตาม ความเร็วในการอ่านนี้ไม่อาจจะทำการวัดได้เดี่ยว ๆ จะต้องวัดควบคู่ไปกับการเข้าใจในการอ่าน อัตราความเร็วจะมีความหมายต่อเมื่อหมายถึงความเร็วที่ผู้อ่านอ่านข้อความด้วยความเข้าใจในระดับอันสมควร อัตราความเร็วในการอ่านของแต่ละบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับระดับความยากของ เรื่องที่อ่าน และอาจขึ้นกับประเภทของเรื่องที่อ่านด้วย ผู้อ่านจะสามารถปรับการอ่านตามลักษณะหรือคุณสมบัติของ เรื่องที่อ่าน และตามจุดมุ่งหมายในการอ่านด้วย¹

ความสำคัญของการประเมินผลความสามารถในการอ่าน

การวัดผล ประเมินผล มีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เป็นเครื่องช่วยส่งเสริมนักเรียน เป็นหัวใจสำคัญของการสอน และเป็นเครื่องช่วยผู้บริหารและผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา ในการปรับปรุงโปรแกรมการเรียนการสอน

✓ ในด้านที่เกี่ยวกับนักเรียน การประเมินผลทำให้การเรียนง่ายขึ้น เป็นเครื่องช่วยชี้แนวทางในการเรียนการสอน ในทางจิตวิทยายอมรับกันว่านักเรียนสามารถเรียนได้ผลขึ้นมาก ถ้าได้ทราบถึงระดับการเรียนและข้อบกพร่องของตนเอง การประเมินผลซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสอนช่วยให้นักเรียนสามารถทราบถึงกระบวนการหรือวิธีการอ่านที่อาจจะนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การได้ทราบถึงความก้าวหน้าของตนเอง จะทำให้นักเรียนนั้น ๆ เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง นักเรียนทุกคนต้องการสิ่งที่จะช่วยกระตุ้นเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ผู้ที่อ่านช้าเมื่อทราบว่าสามารถจะเรียนอ่านได้ก็จะเริ่มเอาชนะความสิ้นหวังที่เคยมีมา ผู้ที่ได้เห็นความก้าวหน้าของตน ก็จะตั้งใจใช้ความคิดริเริ่มและรับผิดชอบต่อความก้าวหน้าในการอ่านของตนเองมากยิ่งขึ้น ดังคำกล่าวที่ว่า "Nothing succeeds like observed success"²

¹ Lennon, op. cit., p.31.

² Ibid., pp.36-37.

สำหรับตัวครูก็เช่นกัน ต้องการความก้าวหน้าและแรงกระตุ้นจากความสำเร็จ ขบวนการวัดผลที่กว้างขวาง มีจุดมุ่งหมายกว้าง ๆ และชัดเจน และมีผลอันโชติช่วงจะช่วยให้ครูเกิดความรู้สึกถึงคุณค่าของงานที่ทำมากขึ้น การประเมินผลจะช่วยให้ครูทราบว่าควรจะเริ่มต้นตรงจุดไหนได้ด้วย ครูสามารถจะจัดหาประสบการณ์การเรียนรู้แก่นักเรียนต้องการได้ โดยการประเมินความพร้อมและความสามารถของนักเรียน และโดยการวัดทักษะและความสนใจของนักเรียน การวัดผลเป็นเสมือนเครื่องช่วยแนะในการเลือกกระบวนการ และเนื้อหาวิชาในการเรียนการสอน

การวัดผลประเมินผลมีความสำคัญต่อผู้บริหารคือ เป็นเครื่องแสดงถึงความมั่นคง และลักษณะของความสำเร็จของโปรแกรมการเรียนการสอน เป็นเครื่องชี้ให้เห็นความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงหลักสูตร การสอน และนโยบายการบริหาร ถ้าการประเมินผลแสดงถึงความไม่บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ผู้บริหารก็ต้องพิจารณาถึงสาเหตุ การที่นักเรียนไม่มีความสามารถในการอ่านที่ดีพออาจจะมีสาเหตุมาจากหลักสูตรที่ไม่เหมาะสม ครูเตรียมการสอนไม่ดี การขาดวัสดุการสอนอ่านที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของแต่ละบุคคล หรืออาจจะมีสาเหตุมาจากบ้านหรือชุมชนที่ไม่เอื้อต่อการปรับปรุงการอ่าน ซึ่งผู้บริหารสามารถใช้ผลที่ได้จากการประเมินมาอธิบายเกี่ยวกับโปรแกรมการอ่านต่อชุมชนได้

ในแง่ของผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านนั้น การประเมินผลจะทำให้ทราบถึงความมั่นคงหรือข้อบกพร่องของโปรแกรม จะช่วยเสนอแนะจุดที่ผู้เชี่ยวชาญควรจะพยายามแก้ไขปรับปรุงให้ตรงจุด

✕ ธรรมชาติของการประเมินผลแตกต่างกันไปตามสังกัด (Concept) ของการอ่านที่ยอมรับกัน เช่นถ้าคิดว่าการอ่านเป็นเพียงการออกเสียงคำที่เขียนไว้ได้อย่างถูกต้อง โดยไม่คำนึงถึงความหมายของคำเหล่านี้ หรือคำนึงถึงความหมายแต่เพียงเล็กน้อย การประเมินผลก็เป็นเรื่องง่าย ถ้าให้คำจำกัดความการอ่านอย่างกว้าง ๆ ซึ่งรวมถึงการคิด ความรู้สึก การใช้จินตนาการ และการทราบถึงลักษณะของตัวละครในเรื่อง การประเมินผลก็จะเป็นเรื่องที่ซับซ้อนขึ้น

✓ อาจกล่าวได้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เพราะจากความเป็นจริงโดยทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้ที่มีใจเจ้าของภาษานั้น ผู้เรียนจะมีโอกาสพบปะพูดคุยกับเจ้าของภาษาหรือได้ยินได้ฟังภาษาอังกฤษนั้นน้อยมาก แม้หลังจากเรียนจบไปแล้วก็ตาม แต่ถ้าผู้เรียนมีทักษะในการอ่าน โอกาสที่จะใช้ทักษะภาษาทางด้านนี้จะมีมาก ผู้ที่มีทักษะทางด้านนี้จะสามารถอ่านหนังสือตำรา สิ่งตีพิมพ์ หรือข้อความต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษได้ทุกประเภทตามความต้องการเพื่อให้เกิดความรู้ และเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าของภาษา

การสอนอ่านจึงมีความสำคัญมากในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่มีความสำคัญมาก และมีใช้เป็นเพียงผลพลอยได้จากทักษะอื่น ๆ ครูควรเน้นสอนให้นักเรียนเกิดทักษะด้านนี้ สามารถอ่านหนังสืออื่น ๆ ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์หรือโฆษณาต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งนอกเหนือไปจากการอ่านหนังสือที่ให้เรียนด้วย จึงควรมีแบบสอบที่สามารถใช้วัดสมรรถนะทางการอ่านของผู้เรียนอย่างกว้าง ๆ วัดความสามารถปัจจุบันทางการอ่านของผู้เรียน ซึ่งเป็นแบบสอบที่จะประกอบด้วยเรื่องราวหรือข้อความต่าง ๆ ที่มีได้นำมาจากหนังสือแบบเรียน ซึ่งมีกำหนดมาให้เรียนในหลักสูตร

การสร้างแบบสอบอ่าน

การสร้างแบบสอบอ่านก็มีหลักการเช่นเดียวกับการสร้างแบบสอบโดยทั่วไป ซึ่งได้กล่าวมาแล้วคือ มีการตั้งจุดมุ่งหมายทั่วไปของการสอบ การระบุวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอบ การวางแผนการสอบ การเตรียมข้อสอบและคำอธิบาย การตรวจทานข้อสอบ การนำข้อสอบไปทดลองและนำผลมาวิเคราะห์ การรวบรวมข้อสอบ การจัดพิมพ์และการนำข้อสอบไปใช้จริง

✓ แบบสอบสมรรถนะทางภาษาต่างกับแบบสอบสัมฤทธิ์ผล ตรงที่เนื้อหาที่นำมาออกข้อสอบในการสอบสมรรถนะ มิได้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แต่เป็นแบบสอบที่ต้องการจะวัดความสามารถทั่ว ๆ ไป ในการใช้ภาษานั้น ๆ ในสถานการณ์ธรรมชาติ ผู้ที่สามารถออกเสียงได้เพียง 1-2 เสียง หรือพูดตามได้ 1-2 ประโยค หรือสามารถแปลคำได้ 2-3 คำ มิใช่ผู้รู้ภาษา อาจจะกล่าวได้ว่าบุคคลหนึ่งบุคคลใดมีสมรรถนะพอ หรือรู้ภาษานั้นๆ ก็ต่อเมื่อสามารถใช้ภาษาติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ หรือเข้าใจสิ่งที่ได้ยินแม้ว่าจะมีเสียงรบกวนบ้าง หรือสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านแม้บางคำจะขาดหายไปจากข้อความนั้น ๆ

✓ แบบสอบสมรรถนะทางการอ่าน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะวัดระดับความสามารถทั่ว ๆ ไปทางการอ่านของนักเรียน ก็เช่นเดียวกับแบบสอบสมรรถนะทางทักษะอื่น ๆ คือ ต้องทดสอบโดยให้นักเรียนอ่านประโยค ข้อความ หรือเรื่องราวที่นักเรียนจะพบเห็นได้บ่อยในชีวิตประจำวันแล้วนำผลจากการสอบมาประเมิน

การใช้วัสดุทดสอบที่ยาวกว่า "คำ" เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง สำหรับแบบสอบสมรรถนะทางภาษา โดยทั่วไป เพราะข้อสอบที่เป็นคำ ๆ ไปได้เป็นการวัดสมรรถนะทางภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง¹

¹ Spolsky, "Preliminary Studies in the Development of Techniques
...." p.79.

โรเบิร์ต ลาโด¹ (Robert Lado) ได้แบ่งการทดสอบการอ่านออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับก่อนการอ่าน (Pre-Reading) ได้แก่ความสามารถในการจำแนกและรู้จักสัญลักษณ์ของภาษา คือ ตัวอักษร ระดับที่สองได้แก่ความสามารถในการอ่านเป็นประโยค ๆ ได้อย่างเข้าใจ และระดับที่สามได้แก่ ความสามารถในการอ่านเอาความจากข้อความที่ยกมาเป็นตอน ๆ (passages)

รีเบกกา เอ็ม วาเลตต์² (Rebecca M. Valette) กล่าวว่า การอ่านข้อความเป็นตอน ๆ (passages) นี้ เป็นแบบของการสอบการอ่านที่ใช้ได้ผลดีหึ่งกับเจ้าของภาษาและกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เดวิด แฮร์ริส³ (David P. Harris) กล่าวว่า แบบสอบอ่านที่ประกอบด้วยข้อความเป็นตอน ๆ มีเนื้อหาและลีลาต่างกัน (varying styles and content) จะต้องมีส่วนในการเลือกข้อความและการเขียนคำถามอย่างระมัดระวัง

การเลือกข้อความมาทดสอบนั้นต้องคำนึงถึงความยาว เนื้อหาวิชา ลีลาและภาษาด้วยความยาวของข้อความที่ยกมาให้ฝึก เรียนอ่านนั้นไม่มีข้อกำหนดแน่นอนตายตัวว่าจะต้องมีความยาวเป็นจำนวนมากน้อยก็คำ แต่อย่างไรก็ตาม ข้อความที่ยกมานั้นควรมีความยาวที่เหมาะสมและบรรจุเนื้อหาเพียงพอที่จะตั้งคำถามได้ 4 ข้อความที่เลือกมาต้องชัดเจนและมีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง โดยไม่ต้องอาศัยข้อความอื่นมาขยายความสนับสนุน

ในด้านเนื้อหาวิชานั้น ตามปกติจุดมุ่งหมาย เฉพาะของการสอบจะเป็นตัวกำหนดเนื้อหาของข้อความที่จะเลือกมาทำการสอบ โดยทั่ว ๆ ไป ควรจะมีข้อความหลาย ๆ ประเภท ซึ่งมีลีลาการเขียนต่างกัน และต้องเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน เนื้อหาที่เลือกมาควรมีขอบเขตครอบคลุมความรู้ทางสาขาวิชาต่าง ๆ ไม่ควรจะเป็นเนื้อหาที่ต้องใช้ความรู้พิเศษเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งและต้องไม่เป็น เรื่องที่ธรรมดาสามัญเกินไปจนนักเรียนอาจจะตอบคำถามได้โดยไม่ต้องอ่านข้อความนั้น ๆ

¹ Lado, Language Testing, ... pp.232-238.

² Rebecca M. Valette, Directions in Foreign Language Testing (New York : ERIC Clearinghouse on the Teaching of Foreign Languages and of English in Higher Education, 1967), p.12.

³ Harris, Testing English as a Second Language, ... pp.60-61.

⁴ สากุล สร้างบัณฑิตสกุล, เรื่องเกียม.

นอกจากนี้ควรจะรวมถึงข้อความที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันบ้างพอสมควร เช่น คำแนะนำบนขวดยา โฆษณาเล็ก ๆ น้อย ๆ ป้ายประกาศ หรือแถลงการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

ภาษาที่ใช้ในข้อความที่เลือกมาก็ไม่ควรจะเป็นภาษาที่ยากหรือซับซ้อนจนเกินไป หรือไม่ควรถูกใช้คำแปลก ๆ ที่ไม่ค่อยได้พบเห็น แต่อย่างไรก็ตาม เป็นการสมควรที่จะทดสอบข้อความประเภทนี้บ้างในคำบ่งชี้ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความคิด หรือข้อเท็จจริงที่มีในเรื่อง หรือเกี่ยวกับความสามารถในการสรุป หรือให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องที่อ่าน

ปัจจุบันนี้ แนวโน้มของการสอนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองได้เริ่มต้นเหจากการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) ซึ่งเคยได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มาหาวิธีการสอนแบบใหม่ เมื่อปรากฏว่าในการนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดไปปฏิบัติจริงในห้องเรียนนั้น ผลที่ได้ไม่เป็นดังคาดไว้และพบข้อบกพร่องมากมาย และจากการศึกษารวบรวมต่าง ๆ พบว่า วิธีสอนแบบนี้ไม่ได้ให้ผลดีที่ว่าวิธีการที่ใช้ดั้งเดิมมากนัก

จุดเริ่มต้นของการสอนแบบใหม่นี้เริ่มขึ้นในปี 1965 เมื่อ โนม ชอมสกี (Noam Chomsky) ได้เผยแพร่ผลงานของเขาชื่อ *Aspects of the Theory of Syntax* ซึ่งเป็นการทำทฤษฎี *Phrase Structure Grammar* และค่านิยมความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของพวกนักจิต-พฤติกรรมศาสตร์ ชอมสกีเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษามีใช้ เรื่องของการวางเงื่อนไข การมีปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกและการสร้างสมมติฐาน แต่เป็นขบวนการภายในซึ่งเรียกว่า ขบวนการสร้างสรรค์ (Creative Process หรือ Cognitive Activity) แนวการสอนแบบใหม่นี้จึงเรียกว่า แนวการสอนแบบคอกนิทิฟ (Cognitive-Code Theory) ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนและคิด เป็นการเสริมสร้างการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภายในคือ สติปัญญาในการเรียน นักเรียนจะต้องคิด มีการหยั่งรู้ และสามารถสรุปกฎเกณฑ์ได้¹

แนวการสอนแบบใหม่นี้เชื่อว่า การสอนทักษะของภาษาไปด้วยกันดีกว่าการฝึกที่ละทักษะตามธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องยึดมั่นในการลำดับทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพราะการสอนภาษาตามลำดับทักษะตามหลักการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) นั้น ไม่ได้ให้ผลตามที่

¹ Forum Staff, "Current Trends in Language Teaching," English Teaching Forum, XII (Jan. - Mar., 1974) : 3.

ต้องการเสมอไป จุดเด่นของทฤษฎีการสอนแบบคอนนิทิฟก็คือ การตระหนักถึงความต้องการที่แตกต่างกันของผู้เรียน เช่นถ้าผู้เรียนมีความต้องการความรู้ในการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่าอย่างอื่น ทักษะการอ่านก็ต้องมาก่อนทักษะอื่นและก็ต้องเรียนรู้ทักษะนี้โดยการฝึกการอ่าน โดยมีครูคอยเป็นผู้แนะให้เป็นพิเศษ¹ ดังนั้น แนวการสอนแบบใหม่นี้จะให้ความสำคัญต่อการตั้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมทางด้านสติปัญญา (Cognitive Domain) มาก นอกเหนือไปจากวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมทั่วไป

ในการสอบภาษาต่างประเทศก็เช่นกัน แนวโน้มที่จะทดสอบความคิดของนักเรียนมีมากขึ้น เช่น การสอบอ่านภาษาอังกฤษ นอกจากจะทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำหรือสำนวน ความคิดหลักและความคิดที่สนับสนุนความคิดหลัก การรู้จักลำดับเหตุการณ์ ความเข้าใจความหมายที่ปรากฏตามตัวอักษร (Literal meaning) ก็มีการทดสอบเกี่ยวกับความหมายที่แฝงอยู่ การขบใจความสำคัญ จุดมุ่งหมายของผู้เขียน การสรุปความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Inference) การตีความ การใช้เหตุผลวิจารณ์เรื่องที่อ่านและการสอบอ่านโดยใช้เทคนิค "โคลซ" (Cloze)

เทคนิคที่ใช้ในการสร้างข้อสอบอ่าน

เทคนิคที่ใช้ในการสอบการอ่านอาจจะใช้คำถามแบบให้เลือกตอบ (Multiple-Choice) ใช้วิธีให้เติมคำในช่องว่าง (Completion) การให้บอกว่าประโยคนั้นถูกหรือผิด (True-False) การใช้เทคนิคตัดคำอย่างมีหลักเกณฑ์ (Cloze Procedure)

✓ สำหรับข้อสอบแบบให้เลือกตอบนั้น สะดวกในการตรวจให้คะแนน และมีความเป็นปรนัย (Objectivity) มาก นักเรียนใช้เวลาน้อยในการตอบและเหมาะในการทดสอบการอ่าน เพราะไม่ต้องมีความยุ่งยากเกี่ยวกับการนึกเขียนคำตอบเข้ามาเกี่ยวข้อง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดพิจารณาเลือกคำตอบมากกว่าแบบถูก-ผิด (True-false) ซึ่งมีทางเลือกเพียงสองทางคือ ไม่ถูกก็ผิด อย่างไรก็ตาม เทคนิคการเขียนข้อสอบถูก-ผิด (True-False) ก็เป็นเทคนิคหนึ่งที่ยิยมใช้ในการสอบความสามารถในการอ่านมานาน

ส่วนวิธีการ "โคลซ" (Cloze) นั้น เป็นที่ยอมรับกันว่ามีประสิทธิภาพในการวัดความ

¹ Ibid., pp. 3-6.

สามารถในการอ่านได้คือข้อ ๆ กับแบบเลือกตอบ (Multiple-choice) โอลเลอร์¹ (Oller) กล่าวว่าชนิดของแบบสอบที่ให้เติมคำในช่องว่างที่เรียกว่า ขบวนการ "โคลซ" นั้น ได้รับการพิจารณาแล้วว่า เป็นเครื่องมือในการสอนและการสอบสมรรถนะภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

เนื่องจากการตัดคำในแบบสอบที่ใช้เทคนิคแบบ "โคลซ" นั้น กระทำอย่างมีหลักเกณฑ์ หรือ โดยการสุ่ม เช่นตัดทุก ๆ 5, 6, 7 หรือ 8 คำ เป็นต้น เทคนิคแบบ "โคลซ" จึงมีความเที่ยงมากกว่าการให้เติมคำในช่องว่าง ธรรมดา (Completion หรือ Blank Filling) ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้สร้างข้อสอบว่าต้องการจะตัดคำใดออกไป

นอกจากนี้ ยังมีแบบสอบที่วัดความสามารถในการอ่านที่นำมาใช้กันน้อย แต่มีลักษณะเป็นธรรมชาติมากคือ การให้นักเรียนสรุปหรือย่อใจความสำคัญของข้อความหรือ เรื่องที่อ่าน

ข้อเสนอแนะในการเขียนข้อสอบ

1. ศัพท์ และ โครงสร้างที่ใช้ในคำถามควรจะง่าย เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาเกี่ยวกับการอ่านตัวคำถาม
2. ตัวคำถาม หรือ "stem" หรือ "lead" ของข้อสอบแต่ละข้อควรมีรายละเอียดหรือมีความชัดเจน ไม่มีความหมายเป็นสองนัย เพื่อให้นักเรียนจะได้ทราบว่าต้องการคำตอบประเภทใด
3. ข้อสอบแต่ละข้อจะต้องถามเพียงปัญหาเดียว
4. ในการเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ควรจะให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจคำตอบที่ให้เลือกทุกข้อ คำตอบที่ถูกไม่ควรจะเป็นคำตอบที่ยกมาจากข้อความที่อ่านทุกตัวอักษร
5. การทำข้อสอบทุกข้อจะต้องอาศัยการอ่านข้อความอย่างละเอียด
6. ในการเขียนตัวเลือก ควรให้มีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียว ส่วนตัวเลือกอื่น ๆ ควรให้ใกล้เคียงกับคำตอบที่ถูก แต่ไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้อง และไม่ควรปล่อยให้มีการเดาคำตอบที่ถูกได้

¹ John W. Oller, Jr., "Cloze Tests of Second Language Proficiency and What They Measure," Language Learning, 23 (June, 1973) : 105-118.

การวิจัยในต่างประเทศ

เนื่องจากทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญ จึงมีผู้สนใจทำการวิจัยศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทักษะด้านนี้เป็นจำนวนมาก

ในปี 1941 อาร์เธอร์ แทรกซ์เลอร์¹ (Arthur Traxler) ได้ทำการวิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านในใจของ แวน เวจเนน - ดโวแรค (The Van Wageningen - Dvorak, Diagnostic Examination of Silent Reading Abilities) ซึ่งเป็นแบบสอบที่น่าเชื่อถือที่สุดฉบับหนึ่งของแบบสอบประเภทนี้ในสมัยนั้น จากการศึกษาผลของแบบสอบซึ่งนำไปใช้กับนักเรียนระดับ 10 (Grade 10) จำนวน 116 คน แทรกซ์เลอร์ได้สรุปว่าเป็นแบบสอบที่วัดความคิดหลัก (Central Thought) วัตถุประสงค์ชัดเจน (Clearly Stated Details) การตีความ (Interpretation) การรวบรวมความคิด (Integration of Dispersed Ideas) และความสามารถในการเขียนข้อสรุป (Ability to Draw Inferences) เป็นการวัดความสามารถทางการอ่านที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และส่วนใหญ่ของข้อทดสอบแต่ละชุดซึ่งวัดความสามารถเหล่านั้น มีค่าสหสัมพันธ์สูงมาก

ในปีเดียวกันนั้น เดวิส² (Davis) ก็พยายามศึกษาเพื่อจะให้ได้องค์ประกอบพื้นฐานของความเข้าใจในการอ่าน และเพื่อหาวิธีที่จะวัดองค์ประกอบเหล่านั้น จากการสำรวจวรรณคดีอย่างกว้าง ๆ เดวิสได้แจกแจงทักษะพื้นฐานของความเข้าใจการอ่านออกเป็น 9 ประเภท และได้ดำเนินการปรับปรุงแบบสอบที่จะใช้วัดแต่ละทักษะเหล่านั้น แล้วนำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มหนึ่ง และคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบทั้ง 9 ชุด จากการตีความหมายผลของการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้ง 9 พบว่า องค์ประกอบ 6 ประเภท จาก 9 มีนัยสำคัญชัดเจนมาก องค์ประกอบทั้ง 6 ได้แก่ ✓ ความรู้เกี่ยวกับคำ ความสามารถในการใช้ความคิดและสิ่งก่ต่าง ๆ อย่างสัมพันธ์กัน หรือที่เรียกว่า "การมีเหตุผลในการอ่าน" ("reasoning in reading") ความสามารถในการรวบรวมความคิดที่ผู้เขียนแสดงไว้ ความสามารถที่จะระบุความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ และความรู้เกี่ยวกับเทคนิคและกลไกต่าง ๆ ทางวรรณคดี ในบรรดา

¹ Roger T. Lennon, op. cit., pp.20-21.

² Ibid., pp.21-22.

องค์ประกอบทั้ง 9 ของเดวิส ความรู้เกี่ยวกับคำมีส่วนทำให้เกิดความแปรปรวนมากที่สุด รองลงมาคือ "การมีเหตุผลในการอ่าน" และความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร

เดวิส ได้สรุปว่าแบบสอบที่วัดความรู้เกี่ยวกับคำ และการมีเหตุผลในการอ่านที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงพอที่จะนำไปใช้ได้ และแบบสอบที่วัดความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร การเขียนข้อสรุป และความสามารถในการติดตามลำดับ เรื่องของข้อความที่อ่าน ก็มีความเที่ยงพอที่จะนำมาปรับปรุงเพื่อนำไปใช้ได้จริง ๆ

จากการศึกษาของแฮริส¹ (Harris) ในปี 1948 ได้ระบุทักษะหรือพฤติกรรม 7 อย่าง ซึ่งเป็นที่ต้องการในการทำความเข้าใจวรรณคดีประเภทต่าง ๆ ได้แก่ การรู้จักคำที่มีความหมายเหมือนกับคำยาก ๆ หรือกลุ่มคำ การรู้จักคำหรือส่วนวนต่าง ๆ การรู้ความหมายของสรรพนาม หรือประธาน และส่วนขยายที่ใช้ในข้อความ การรู้จักสรุปลักษณะเฉพาะของตัวละคร การรู้จักสรุปความคิดที่ผู้เขียนแสดงไว้หรือความคิดแฝง การรู้ถึงทัศนคติที่ผู้เขียนมีต่อตัวละคร การรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึก และความตั้งใจของผู้เขียน และการรู้จักความสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคที่ใช้และความหมาย

ในปี 1952 แมนนี่ (Maney) และ โซเคอร์ (Sochor)² ได้ทำการปรับปรุงแบบสอบเพื่อใช้วัดองค์ประกอบเฉพาะในด้านความเข้าใจข้อความทางด้านสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เพื่อใช้วัดความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร (literal comprehension) และ "การตีความเชิงวิพากษ์วิจารณ์" (critical interpretation) เกี่ยวกับเนื้อหาทั้ง 2 แขนงวิชา โดยนำแบบสอบชุดนี้พร้อมกับแบบสอบเพื่อสำรวจของเกตส์ (The Gates Survey Test) และแบบสอบความสามารถโดยทั่วไปของพินต์เนอร์ (The Pintner General Ability Tests) ไปทดสอบกับนักเรียนในระดับ 5 (fifth grade) จำนวน 500 คน พบว่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน การตีความเชิงวิพากษ์วิจารณ์ และความเข้าใจความหมายตามตัวอักษรมีค่าตั้งแต่ .61 ถึง .67 สหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบชุดนี้กับแบบสอบของเกตส์มีค่าระหว่าง .60-.76 และกับแบบสอบของพินต์เนอร์มีค่าระหว่าง .67-.75 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนวิพากษ์วิจารณ์ ("critical" scores) กับคะแนนความสามารถในการอ่านโดยทั่วไป หรือแบบสอบถามความฉลาด ต่ำกว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง

¹ Ibid., p.25.

² Ibid., pp.25-26.

คะแนนความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร กับคะแนนความสามารถโดยทั่วไปในการอ่านเล็กน้อย

ต่อมาในปี 1952 สโตเคอร์ (Stoker) และ ครอบป์ (Kropp)¹ ได้รายงานเกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวประกอบของผลที่ได้จากแบบสอบไอโอวา (Iowa Tests of Educational Development) ซึ่งได้นำไปใช้ในปี 1956 กับกลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนระดับ 9 แบบสอบย่อย 3 ฉบับ ของแบบสอบชุดนี้ทดสอบเกี่ยวกับความสามารถในการตีความหมายเรื่องทีอ่านในแขนงวิชาสังคมศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ และเรื่องทางวรรณคดีตามลำดับพบว่า สหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบทั้ง 3 ชุดนี้มีค่าตั้งแต่ .67 ถึง .76 และองค์ประกอบที่เรียกว่า "ความสามารถทางสมองโดยทั่วไป" (general mental ability) มีส่วนสำคัญต่อแบบสอบทั้ง 3 ชุดนี้มาก และไม่มีองค์ประกอบอื่นอีกที่มีส่วนสำคัญต่อความแปรปรวนของแบบสอบทั้ง 3 ชุด ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าความสามารถในการอ่านเรื่องในแขนงวิชาทั้ง 3 ไม่ได้แยกจากกัน

งานวิจัยต่าง ๆ ข้างต้นนี้เป็นตัวอย่างของงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ สำหรับแบบสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดสมรรถนะทางภาษาที่รู้จักกันดีในปัจจุบันก็มี แบบสอบซึ่งสร้างขึ้นโดยสถาบันสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยมิชิแกน ซึ่งเรียกกันว่า "แบบสอบมิชิแกน" (Michigan Test of English Language Proficiency) หรือมีชื่อย่อว่า "MTELP" และ "แบบสอบที่สร้างขึ้นเพื่อทดสอบทักษะทางภาษาสำหรับผู้ที่เข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา" (The Test of English as a Foreign Language) หรือมีชื่อย่อว่า "TOEFL"

แบบสอบสมรรถนะทางภาษาของสถาบันสอนภาษาแห่งมหาวิทยาลัยมิชิแกน หรือ MTELP มีจุดมุ่งหมายที่จะใช้วัดระดับสมรรถนะทางภาษาของนักศึกษาว่ามีความรู้เพียงพอสำหรับจะเรียนต่อในวิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัยหรือไม่ และจะสามารถเรียนรู้ต่อไปในอนาคตได้มากน้อยเพียงใด

แบบสอบ MTELP นี้ ประกอบด้วยแบบสอบทักษะทางด้านต่าง ๆ ได้แก่ ไวยากรณ์ (Structure) จำนวน 50 ข้อ ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) 40 ข้อ และด้านความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) 20 ข้อ เวลาในการทำแบบสอบชุดนี้ทั้งหมดมีกำหนด 75 นาที ไม่ได้มีการแบ่งแยกเวลาในการทำแบบสอบแต่ละด้าน แต่ให้ทำรวมกันไป ผู้ที่มีสมรรถนะทาง

¹ Ibid., p.27.

ภาษาสูงก็จะสามารถทำแบบสอบได้ครบและทันเวลา ส่วนผู้ที่มีสมรรถนะทางภาษาต่ำ ก็อาจจะทำไม่ได้ทัน และอาจจะไม่ได้ทำแบบสอบอ่าน

สำหรับแบบสอบที่ใช้วัดสมรรถนะในการอ่านประกอบด้วยข้อความซึ่งมีความยาว 139-217 คำ จำนวน 4 ข้อความ แต่ละข้อความมีคำถาม 5 ข้อ จอห์น แคโรล¹ (John Carroll) กล่าวว่าแบบสอบนั้นนอกจากจะวัดสมรรถนะในการอ่านของผู้เข้าสอบแล้ว ยังอาจจะวัดความสามารถทางสติปัญญาในทางภาษา (Intelligent Verbal Ability) ของผู้เข้าสอบอีกด้วย

ในปี 1972 อลิซาเบท คัชแมน แฮมลิน² (Elizabeth Cushman Hamlin) ได้ทำการวิจัยเพื่อการศึกษาว่า ผู้ที่ทำแบบสอบชุดนี้ได้คะแนนสูงจะมีความสัมพันธ์กับความสามารถในด้านการเรียนมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าหรือไม่ โดยสุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาโท จากมหาวิทยาลัยจำนวน 213 คน ในจำนวนนี้เป็นนักศึกษาที่ได้คะแนนจากการทำแบบสอบชุดนี้มากกว่า 80 คะแนน จำนวน 118 คน และผู้ที่ได้ต่ำกว่า 79 คะแนนจำนวน 95 คน นักศึกษาทั้งหมดนี้ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยตั้งแต่ปี 1966 ถึง 1970 ผู้วิจัยพบว่าสมรรถนะทางภาษาอังกฤษ (English Proficiency) มีความสัมพันธ์กับหน่วยกิตที่นักศึกษาเรียนได้ และนักศึกษาที่ทำคะแนนในแบบสอบชุดนี้ได้คะแนนมากกว่า 80 คะแนน จะสามารถทำหน่วยกิตได้แตกต่างจากผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า 79 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญ

ส่วนแบบสอบสมรรถนะทางภาษาอีกชุดหนึ่งซึ่งใช้ทดสอบทักษะทางภาษาของนักศึกษาที่จะเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา คือแบบสอบ TOEFL นั้น ประกอบด้วยแบบสอบชุดย่อย ๆ (sub tests) 5 ชุด ได้แก่แบบสอบทักษะความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension) โครงสร้าง (Structure) ศัพท์ (Vocabulary) ความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) และการเขียน (Writing)

¹ Oscar K. Buros (ed.), The Sixth Mental Measurement Year Book (New Jersey : The Gryphone Press Highland Park, 1965), pp.638-660

² Elizabeth C. Hamlin, "An Analysis of the Relationships between the English Language Proficiency Scores for Entering Foreign Graduate Students and Their Academic Achievement in an Advanced Degree Program." Dissertation Abstract, 33 (November, 1972), pp.2125-26A.

ในด้านความเที่ยงขอแบบสอบอ่านมีค่าเท่ากับ .84 และค่าความเที่ยงโดยเฉลี่ยของทักษะต่าง ๆ ทั้ง 4 ด้าน เท่ากับ .97 อย่างไรก็ตาม คลินตัน ไอ เซส¹ (Clinton I Chase) กล่าวว่า เนื่องจากแบบสอบนี้ไม่ได้ใช้เวลาและอัตราความเร็วเข้ายาเป็นองค์ประกอบในการหาค่าความเที่ยงของแบบสอบชุดนี้ จึงไม่สามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินความสามารถของผู้เข้าสอบอย่างแท้จริง

นอกจากนี้ ยอร์ช โดมิโน² (George Domino) กล่าวว่า ความสามารถทางภาษาไม่ใช่ส่วนประกอบเพียงส่วนเดียวที่มีความจำเป็นต่อผลการเรียน ดังนั้น การที่จะใช้แบบสอบชุดนี้สำหรับคาดคะเนความสามารถในการเรียนของนักศึกษาในอนาคตนั้น เป็นการไม่ถูกต้อง ถ้าสถาบันเหล่านั้นต้องการทราบถึงพื้นความรู้ภาษาอังกฤษของผู้สอบ การทดสอบทางด้านศัพท์ (Vocabulary) เพียงด้านเดียวก็น่าจะเพียงพอ

แบบสอบที่วัดทักษะการอ่านอื่น ๆ ที่มีผู้สร้างขึ้นได้แก่ แบบสอบความสามารถในการอ่านของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (The High School Reading Comprehension) ซึ่ง ซีดริค บี จิวเวลล์³ (Cedric B. Jewell) สร้างขึ้นในปี 1969 แบบสอบนี้ประกอบด้วยข้อความที่มีความยาวตั้งแต่ 100-200 คำ ซึ่งเลือกมาจากหนังสือแบบเรียนต่าง ๆ ได้แก่แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และ วิทยาศาสตร์ จำนวน 12 ข้อความ และมีคำถามข้อความละ 8 คำถาม ทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร (Literal meaning) ความสามารถในการติดตามคำสั่ง (Follow direction) ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ (Implicit or Latent meaning) การสรุปหรือคาดคะเน (Inference or Prediction) ความซาบซึ้ง (Appreciation) ความเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้เขียน (Author's purpose) ความเข้าใจอารมณ์ของผู้เขียน (Sensing mood) และแนวการเขียนของผู้แต่ง เช่น การอุปมาอุปมัย

¹ Duros, op. cit., p.450.

² Ibid., p.451.

³ William T. Fagan, Charles R. Cooper and Julie M. Jensen, Measures for Research and Education in the English Language Arts (Illinois : ERIC Clearing House on Reading and Communication Skills and National Council of English, 1975), pp.20-21.

นางจางงอ ลี

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดลองกับนักเรียนเกรด 10 และเกรด 12 แล้ว ปรับปรุงแบบสอบ ได้คำตามจำนวน 138 ข้อ หลังจากที่มีการอภิปรายกับครูที่มีประสบการณ์ ผู้เชี่ยวชาญในด้านการอ่าน และผู้ให้คำแนะนำในด้านลักษณะ (format) ของแบบสอบ เหลือข้อสอบจำนวน 81 ข้อ แล้วนำไป ใช้กับนักเรียนในเกรด 10 จำนวน 92 คน นักเรียนเกรด 11 จำนวน 74 คน และเกรด 12 จำนวน 94 คน แล้วนำข้อทดสอบมาวิเคราะห์ความยากง่าย (Item Analysis) และให้คณะกรรมการ ศิษยาภิบาลให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อทดสอบแต่ละข้อ โดยใช้ "five point scale" เหลือข้อทดสอบ ที่เลือกแล้วจำนวน 44 ข้อ ซึ่งมีความยากอยู่ในระหว่าง 20-80 เปอร์เซ็นต์ และมีค่าความตรง (Item Validity) ไม่น้อยกว่า .20 ต่อจากนั้นได้นำแบบสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรในโรงเรียน ต่าง ๆ ในเกรด 10 เกรด 11 และเกรด 12 จำนวน 1,052 คน ที่มีความแตกต่างกัน ได้ค่าต่าง ๆ ดังนี้คือ นักเรียนในเกรด 10 ได้ค่าเฉลี่ย (Mean) 19.95 ค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 7.42 และค่าความคลาดเคลื่อน (S.E.) 3.07 นักเรียนในเกรด 11 ได้ค่าต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนี้คือ 20.91, 7.57 และ 3.09 และในเกรด 12 ได้ 24.60, 7.66 และ 3.09

ส่วนค่าความตรงของแต่ละข้อ (Item Validity) ในเกรด 10 ได้เท่ากับ .35 เกรด 11 ได้ .35 และเกรด 12 ได้ .36 ค่าความเที่ยง (Reliability) ในเกรด 10 เท่ากับ .83 เกรด 11 เท่ากับ .84 และเกรด 12 เท่ากับ .85

ในปี 1970 รุท แมรี่ จาร์วิส¹ ได้สร้างแบบสอบความสามารถในการอ่านเพื่อวัดดูว่า นักเรียนในระดับเกรด 12 และเกรด 13 มีความสามารถในการอ่านและคิดอย่างวิพากษ์วิจารณ์ (Critical Reading and Thinking) เพียงไร แบบสอบนี้แยกทักษะในด้านการอ่านออกเป็น ด้านต่าง ๆ คือ ด้านข้อเท็จจริง (Fact) ด้านความสัมพันธ์ (Relevancy) ด้านการสรุป ความเห็น (Inference) และด้านการสรุปหลักเกณฑ์ (Generalization)

ผู้วิจัยนำแบบสอบด้านการอ่านอย่างวิพากษ์วิจารณ์ (Critical Reading) ไปทดลอง ใช้กับนักเรียนในเกรด 1 เกรด 2 และเกรด 3 ส่วนแบบสอบชุดที่สองซึ่งเป็นการทดสอบความคิด เชิงวิพากษ์วิจารณ์นั้น ได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนในเกรด 2 และเกรด 3

¹ Ruth Mary Jewis, "Construction and Evaluation of a Critical Reading and Thinking Measure for Grade Two and Three," Dissertation Abstracts, 31 (June, 1971), pp.6469A-70A.

ต่อมาผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบครั้งหลัง (Post test) กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนในเกรด 2 และเกรด 3 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แบบสอบและได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบในระดับเกรด 2 เป็น .74 และเกรด 3 ได้ค่าความเที่ยง .87 ที่ระดับ .01

ในปี 1975 จอห์นสัน และ บาร์บารา แอนสตับส์¹ (Johnson and Barbara Anne Stubbs) ได้สร้างแบบสอบความเข้าใจในการอ่านจากข้อความที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อใช้ข้อความดังกล่าวประกอบการอ่านในวิชาสังคมศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนกลาง

ข้อความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ได้เลือกเรื่อง (Topics) ต่าง ๆ ที่คิดว่าเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน รวม 10 ข้อความ และใช้ขบวนการ "โคลซ" ซึ่งมีความยากตามระดับชั้น มีความยากต่ำกว่าระดับชั้น และมีความยากสูงกว่าระดับชั้น

จากผลการนำแบบสอบไปทดลองใช้ (Pre-test) กับนักเรียนจำนวน 476 คน ปรากฏว่า จากข้อความทั้ง 10 ข้อความ (passages) มีข้อความถึง 9 ข้อความที่ต้องเขียนและปรับปรุงใหม่ เพื่อให้ข้อความทั้ง 9 ง่ายขึ้น ผู้วิจัยได้สรุปว่าจากผลที่นักเรียนอ่านข้อความต่าง ๆ นั้น แสดงว่าหนังสือแบบเรียนที่ให้ให้นักเรียนอ่านมีความยากเหนือระดับชั้นของนักเรียนตั้งแต่ 2 ถึง 6 ระดับ เพราะผลของการวิจัยมีข้อความอยู่เพียงข้อความเดียวที่นักเรียนอ่านได้

การวิจัยในประเทศไทย

ในประเทศไทย ก็ได้มีผู้สนใจทำการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพราะตระหนักถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่จะได้รับจากทักษะทางด้านนี้ แต่อย่างไรก็ดี งานวิจัยที่ผู้วิจัยเหล่านั้นสร้างขึ้น มักจะเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านด้านอื่น ๆ เช่น การศึกษาวิธีสอนและปัญหาในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ การสำรวจปัญหาการทดสอบภาษาอังกฤษ การสร้างแบบสอบความพร้อมในการอ่านของนักเรียน ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบการอ่านโดยตรงนั้นยังมีน้อยมาก

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบอ่านโดยตรงนี้ มีแบบสอบซึ่งสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษได้สร้างขึ้นในปี 2518 เป็นแบบสอบในโครงการการเรียนการสอนตามความแตกต่างของแต่ละบุคคล ใช้

¹ Johnson and Barbara Anne Stubbs, "The Developments and Validation of Ten Passages Written for Informal Studies Reading Inventories for Use in Secondary Schools," Dissertation Abstracts, 36(November, 1975), pp.2737A-38A.

สำหรับทดสอบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และปีที่ 6 ที่ใช้แบบเรียน JILAP (Jacaranda Individualized Language Arts Program) และแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มหนึ่ง สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้อ่านข้อความและตอบคำถามแบบเลือกตอบ¹

แบบสอบอ่านสำหรับวัดความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีสองฉบับ ฉบับที่ใช้เนื้อหาจากแบบเรียน JILAP ในชุดสื่อนำตาลซึ่งมีจำนวน 15 ข้อ ค่าเฉลี่ยของแบบสอบฉบับนี้เท่ากับ 7.36 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.29 และค่าความเที่ยงเท่ากับ .70 และฉบับที่ใช้เนื้อหาจากแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มหนึ่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.59 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.62 และค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .49

ส่วนแบบสอบอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีสองฉบับเช่นกัน ฉบับที่ใช้เนื้อหาจากแบบเรียน JILAP ชุดสื่อนำตาล มีข้อสอบ 15 ข้อ ได้ค่าเฉลี่ย 9.72 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.45 และค่าความเที่ยง .76 ส่วนฉบับที่ใช้เนื้อหาจากแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มหนึ่ง ก็มีจำนวน 15 ข้อ มีค่าเฉลี่ย 6.57 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.62 และค่าความเที่ยง .49

ต่อมาในปี 2518 มีงานวิจัยเรื่องการสร้างแบบสอบความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน (The Construction of English Reading Comprehension Proficiency Tests for Beginners) ของสากุล สร้างบัณฑิตสกุล² แบบสอบชุดนี้ใช้ทดสอบนักเรียนที่ใช้แบบเรียน Jacaranda Individualized Language Arts Program ระดับสองและระดับสาม และสำหรับนักเรียนที่ใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มสอง และ เล่มสาม

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบขึ้นจำนวน 3 ชุด ชุดละสองฟอร์ม ในแต่ละฟอร์มประกอบด้วยข้อความ (passages) และคำถามชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) แบบสอบ JII และ OII

¹ Lyle F. Bachman and Marc Pollard, ILLP English Proficiency Test (English Language Center, 1975).

² สากุล สร้างบัณฑิตสกุล, เรื่องเดิม.

ทั้งฉบับ ฟอรัมเอ และ ฉบับฟอรัมบี ประกอบด้วยข้อความ (passages) จำนวน 4 ข้อความ และ คำถามชนิดเลือกตอบข้อความละ 9 ข้อ รวมทั้งสิ้น 36 ข้อ. ส่วนแบบสอบ JO III ทั้งฉบับ ฟอรัมเอ และ ฟอรัมบี มีข้อความฉบับละ 3 ข้อความ และมีคำถามชนิดเลือกตอบข้อความละ 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 30 ข้อ การสร้างแบบสอบที่ยึดเนื้อหา ดังนี้คือ

1. แบบสอบ J II ใช้เนื้อหาจากแบบเรียน JILAP ชุดสีแดง และ สีเขียว
2. แบบสอบ O II ยึดเนื้อหาจากแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand เล่มสอง
3. แบบสอบ JO III ยึดเนื้อหาจาก The Oxford English Course for Thailand เล่มสาม และแบบเรียน JILAP ชุดสีน้ำเงินและสีน้ำตาค

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรกลุ่มที่ 1 แล้วนำผลการทดลองสอบมา วิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ (Item Analysis) เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่ดีที่สุดซึ่งมีความยากปานกลาง และมีอำนาจจำแนกสูง พร้อมทั้งคำนวณค่าทางสถิติของแบบสอบแต่ละชุด เพื่อทราบคุณภาพและ ลักษณะของแบบสอบ โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าความเที่ยง (Reliability) ค่าความคลาดเคลื่อนในการวัด (Standard Error of Measurement) ตลอดจนทดสอบความมีนัยสำคัญของแบบสอบทั้ง 3 ชุด ทั้งฉบับฟอรัมเอ และ ฉบับฟอรัมบี เพื่อต้องการทราบว่า แบบสอบฉบับฟอรัมเอ และ ฉบับฟอรัมบี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งมีเนื้อหาเหมือนกันจะ มีความแตกต่างกันหรือไม่

ในการทดสอบจริง (Post Test) ผู้วิจัยได้นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อสอบเป็น รายข้อ หาค่าความยาก ความยากเฉลี่ย ค่าอำนาจจำแนก อำนาจจำแนกเฉลี่ย ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าความเชื่อถือได้ ค่าความคลาดเคลื่อนในการวัด (Standard Error of Measurement) ของแบบสอบทั้งสามชุด พร้อมทั้งเปรียบเทียบค่าความยากเฉลี่ย ค่า อำนาจจำแนกเฉลี่ย ค่าความเที่ยง และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดระหว่างผลสอบทั้งสอง ครั้ง

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

- ก. แบบสอบ J II ได้ค่าเฉลี่ย 11.205 ความยากอยู่ระหว่าง .130-.805 ความยากเฉลี่ยเท่ากับ .560 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .03-.860 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ .522

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.912 ค่าความเที่ยงเท่ากับ .864 และค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดเท่ากับ 2.093 และมีความตรงเชิงเนื้อหา

ข. แบบสอบ O II ได้ค่าเฉลี่ย 6.634 ความยากอยู่ระหว่าง .136-.624 ความยากเฉลี่ยเท่ากับ 0.332 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .242-.626 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.398 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.860 ค่าความเที่ยงเท่ากับ .702 และค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดเท่ากับ 2.058 และมีความตรงตามเนื้อหา

ค. แบบสอบ JO III ได้ค่าเฉลี่ย 11.285 ความยากอยู่ในระหว่าง 0.340-0.781 ความยากเฉลี่ยเท่ากับ .565 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .338 -.724 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ .599 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.553 ค่าความเที่ยงได้เท่ากับ .910 และค่าความคลาดเคลื่อนในการวัดเท่ากับ 2.021

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย